

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

*Ne beszéljetek annyit,
imádkozzatok!*

A munka megtart engem.

*Boldogok, akik gyerme-
keikre tekintve felfedezni
vélik Anyósukat...*

*Sürgősen le kell száll-
nunk a bakról és
sásszé hátra!*

*Te benne voltál Isten
gondolatában az én
gyermekemmel.*

*Az anyós-meny viszony
nem kártyajáték, itt
nem szabad überelni.*

A meny is felebarát...

*Én már mást se tudok
csinálni, csak imádkozni.*

*Leányaink nem egyszeri
és megismételhetetlen,
nagyszerű királyleányok.*

fotó: Palásthy Imre

SZÜLEINK, GYERMEKEINK ÉS MI I.

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
A boldogabb családokért (esszé).....	4
Mindennapjaink	6
A pápára figyelünk	14
Élő háziszentély	16
„Tedd könnyűvé...”	18
Egymásra találtunk	21
Othhonra találtunk	24
Egy csoport életéből	26
Gyereknövelde	27
Filmajánló II.	31
Nincs boruk! Van boruk!	32
Főzőcske	33
Gólyahír, Óriási apróságok (gyerekszáj)	34
Hívom a családokat! (Bíró püspök úr)	36
Schönstatt-hírek.....	39

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekken „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk megköszönni, hogy anyagilag is támogatjátok szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

A civil szervezeteknek felajánható **1%-ot** az SZJA-ból kérjük a
CSALÁDOK A CSALÁDÉRT EGYESÜLET (Óbudavár)
részére juttassátok, melynek adószáma:
19265836-1-19
Nyerjete meg másokat is, ha lehet! Köszönjük szépen!

www.schoenstatt.hu/egy.htm

OÁZIS 2004. február, XIV. évf. 1. (36.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Bajor Péterné, Bodó (Endrédi) Rita, dr. Endrédi István és Cili, Gábor Miklós, Gódány Róbert és Rita, Guld József és Mónika, Horváth Zsolt és felesége, Vigassy Ildikó, Komáromi Ferenc és Mária, Nádudvari András és Rita, Schumicky András és Ildikó, dr. Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Várnagy Péter és Zita • Nyomdai előkészítés és fotók: Palásthy Imre (www.palasthybt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Olvasó!

Gyerekek vagyunk, gyerekeink vannak. Szülők vagyunk, szüleink vannak. Tanulnak tőlünk, tanulunk tőlük. Abból, amit látnak, abból, amit látunk. Hogyan kell jól szeretni: elengedni, elfogadni, támogatni, megérteni, elviselni, beszélni róla, gondoskodni róla, ápolni, időt ajándékozni... Követjük őket, követnek minket vagy egészen másként csináljuk/csinálják. Vizsgálunk és vizsgálztatunk. És a vizsga nem mindig úgy sikerül, ahogy szeretnénk, mert büszkéek vagyunk („Mi jobban tudjuk!”), mert elfoglaltak vagyunk („Sajnos, dolgom van!”), mert túl érzékenyek vagyunk („Hogy lehet nekem ilyen mondanivaló, pedig Én...!”) és mert esetleg tele vagyunk régi, gyógyulatlan sebekkel, melyeket mi okoztunk és kaptunk. (A simogatásra induló kezét valami lefogja...)

Fontosak vagyunk egymás számára, akár bevalljuk, akár nem, akár harmonikus a kapcsolatunk, akár felhők árnyékolják. Szinte mindig ott motoszkál bennünk, anyám/apám vajon mit szólna hozzá, akkor is, ha épp az ellenkezőjét tesszük, amit ő tenne. Fontosak vagyunk, mert a vér igenis összeköt („Húsom, vérem”), mert van lelki köldökzsinór, mert ki vagyunk szolgáltatva egymásnak: (Mikor ki kinek...), és mert szeretjük egymást! Ezért hordozzuk egymást, az imáinkban is:

Mennyei Atyánk, köszönjük neked, hogy szüleinken keresztül számtalan jótéteményben részesítettél minket. Hálásak vagyunk neked, bár tudjuk, egészen nem tudjuk viszonzni azt a sok jót, amit értünk és unokáinkért tetted, legfeljebb a gyerekeinknek adhatjuk tovább.

Áldd meg munkájukat és fáradozásukat, tartsd meg őket jó egészségben, vigasztald őket a megpróbáltatások idején! Segíts mindannyiunkat, hogy bátran merjenek támaszkodni ránk! Engedd, hogy gazdagodjanak a jóban és őrizd meg őket minden rossztól! Segíts, hogy mindenkor békeség és szeretet legyen köztünk! Ha mégsem így lenne, add, hogy ne nyugodjunk addig, míg vissza nem áll a béke!

Áldd meg testvéreinket is, és ne engedd, hogy családunk egy tagja is elveszszék örökre, hanem egyesíts mindannyiunkat újra örök atyai házában! Ámen.

Következő számunkban ugyanezt a témát folytatjuk, mert hála a Családoknak, olyan sok írás született, hogy nem fért el egy újságban. Ne fogjátok vissza Magatokat, ha kedvet kapnátok élményeitek, tapasztalataitok megosztásához, akár a megadott témával kapcsolatban, akár a rovatokba.

Szeretettel köszöntünk minden Családot a Szerkesztőség nevében:

Árpád és Júlia Tamás

2040 Budaörs, Őszirózsa u. 15. Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

A boldogabb családokért

(Részletek a Magyar Katolikus püspöki kar körleveléből az időskorról)

Az egyik legszembetűnőbb jelenség, hogy a századfordulótól kialakult többgenerációs *nagycsaládot felváltotta* a szülőkre és a gyermekekre korlátozódó *kis család*. Összeszűkültek a család határai: egyre kisebb azoknak a rokonoknak a köre, akik számíthatnak egymásra, és a család egészéért vagy egyik tagjáért önzetlenül közösséget vállalnak. A családok *nehezebben tudnak gondoskodni önellátásra képtelen tagjaikról*: a kisgyermekről, a betegekről és az idősekről. Egyre több magára maradt idős ember él.

Sok fiatal házaspár azért tud nehezebben gyermeket vállalni, mert messzire kerültek a nagyszülőktől, akik segíthetnék őket gyermekeik ellátásában és nevelésében.

E problémák áthidalására a modern társadalmak megteremtették az intézményes ellátás rendszereit: egyebek között a nyugdíjrendszerrel, a szociális hálózatokkal; a házi és intézményi betegápolás rendszerével; a GYES-sel, a GYED-del, bölcsődék, óvodák, napközik és idősök otthonainak működtetésével. Mindezek valóban csökkentik a családra nehezedő nyomást, és segítik problémáik megoldását. Ritka kivételektől eltekintve azonban legföljebb az anyagi ellátásról tudnak gondoskodni, a személyes törődés igényét aligha elégíthetik ki. [...]

Fontos módosulásokat látunk az *idősök világában*. Az utóbbi két-három nemzedék életében alaposan kitolódott a családi élet azon szakasza – néha *üres fészeknek* nevezik –, amelyben már nincsenek napi szülői kötelezettségek. Mivel az átlagos életkor rövidebb volt, korábban alig létezett ez az időszak, jelenleg viszont akár évtizedekig is eltarthat Magyarországon is – bár nálunk rövidebb ez az idő, mint a legfejlettebb országokban. Amikor a felnőtt gyermekek elköltöznak, a szülők újra ketten maradnak. Sokuk két irányban válik elkötelezetté. Még segítenek gyermekeiknek az önálló lakás felépítésében vagy megszerzésében, majd részt vesznek unokáik gondozásában, ezzel egyidőben azonban saját idős szüleiket is gondozzák, támogatják. A modern társadalmakban jól lehet érzékelni ennek az életszakasznak sajátos feszültségeit, válságait. [...]

Az idősök csoportjához tartozik a legtöbb *egyedül élő ember*: Az *egyszemélyes háztartások* száma hosszabb ideje megszakítás nélkül növekszik. 1980-ban még csak minden ötödik, 1996-ban már minden negyedik háztar-

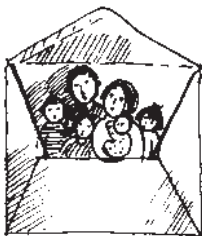
tás tartozott ezek közé. A népesség egytizede él ma egyedül. Köztük a fiatalok aránya mindössze 9%, a középkorúaké 33%, az időseké pedig 58%. Jelentősen megcsappant a több családból álló háztartások száma is. Ezek az arányváltozások azt a folyamatot jelzik, hogy a fiatal családok egyre ritkábban laknak együtt az idős szülőkkel. Az egyedül élők közül a legnehezebb helyzetbe azok az elmagányosodott öregek jutnak, akik elvesztették legközelebbi hozzátartozóikat, gyermekeiket, vagy azok magukra hagyták őket. Sokuk napi megélhetési gondokkal küzd, nem tudják fedezni a legfontosabb kiadásaikat, például gyógyszereiket sem; mások rendelkeznek ugyan a szükséges anyagiakkal, szenvednek azonban a magánytól, az elhagyatottságtól.

Az idős kor sokak számára fenyegetésként jelenik meg, a vele várhatóan együtt járó kiszolgáltatottság, magatehetetlenség és elmagányosodás veszélye miatt. [...]

Az idősek egy részében erős a segítőkészség... Az időseknek erőt és örömet adhat, ha felelősséget vállalnak a fiatalabbakért. Ennek hiányában az elmagányosodás, a boldogtalanság testileg és lelkileg is könnyebben felőrli őket. A családban és a családon kívül minél több alkalmat kell adni nekik arra, hogy segítsenek környezetükben, elsősorban saját gyermekeiknek, unokáiknak. A nagyszülők nem csak tehermentesíteni tudják a szülőket a gyermeknevelésben, de ellensúlyozhatják, gyógyíthatják is a családi problémák, esetleg a szülők válása miatt kialakuló személyiségzavarokat. Ők viszont védelmet, gondoskodást kaphatnak felnőtt gyermekeiktől, felnövekvő unokáiktól. [...]

A jó szülő kezdettől fogva *tiszteletben tartja gyermekei bontakozó egyéniségét*. Fölfedezi és támogatja páratlan, a szülőktől is különböző személyiségüket, sajátos élethivatásukat, segíti őket önismeretük fejlesztésében és önnevelésük folyamatában. Amikor pedig gyermekei eljutnak a felnőttkor küszöbéhez, akkor el tudja engedni őket, hogy saját életútjukat járják. A szülők és gyermekeik között korábban fennállt függő viszony ekkor fokozatosan egyenrangú felnőtt barátságává alakul át. Így remélhetik a szülők azt, hogy idős korukra is számíthatnak felnőtt gyermekeik szeretetére és gondoskodására. [...]

Ne beszéljeteK annyit, imádkozzatok!

Édesanyámnak szeretnék emléket állítani, aki két évvel ezelőtt, 63 évesen ment el tőlünk. Ő az én példaképem.

Nem volt könnyű élete, mégsem keseredett meg és nem törték meg a nehézségek. 25 évig volt özvegy, édesapámat fiatalon veszítettük el. Olyan erős volt a fájdalma akkor, hogy először azt mondta, ő sem akar tovább élni. Rövid idő után azonban gyakran hallottuk tőle: „Uram, én nem értelek, de bízom Benned.” Újra és újra hálát adott azokért a szép időkért, amelyeket Édesapánkkal töltött. De újra és újra meg kellett küzdenie a férje utáni vágyakozással és a magányosság érzésével. Gyakran került szembe olyan dolgokkal, amelyeket apánk nagy gyakorlati érzékkel elintézett. Elromlott például a porszívó vagy a hivatali ügyekben kellett eljárni. Többször mondta: „Milyen jó lenne a fülemre húzni a takarót és a fal felé fordulni, hogy mire felébredek, talán nem is lesz igaz ez az egész. De én nem akarok meghátrálni, mert Isten sohasem hagyja cserben az övét.” Nem engedte, hogy az önsajnálát elhatalmasodjon rajta. Ha ilyen érzése támadt, akkor valami hasznosat csinált: sütött egy tepsi süteményt nekünk és átballagott vele vagy meglátogatott egy idős embert. Később felfedezte azt, hogy sok özvegynek tud segíteni, mert ő is egy közülük. Miközben látogatta őket, segített nekik a varrásban, vasalásban, beszélgetett velük.

Igazi nagymama volt, mintha csak a meséskönyvből lépett volna ki. Szeretett mesélni a gyerekeknek és a legkisebb probléma is nyitott fülekre talált nála. Tizenhárom unokája rajongott érte még kamaszkorukban is. Amikor kérdeztem tőle: „Nem sok ez neked? Ne engedjük őket ilyen sokat Hozzád?” Azt mondta: „Bőségesen kárpótol az az idő, amit unokáimmal töltök. Az, hogy hozzám bújnak, ragacsos pusztit adnak, a szemembe néznek, feledteti velem azt, hogy néhány szükségletemet háttérbe kell szorítanom.” Szívesen volt fiatalokkal együtt, azt mondta, ez őt is megfiatalítja.

Esti ima

*Ne fájjon a lelkem,
Ne fájjon a testem,
Legyen, ki felelem,
Amikor elestem.
Amit méznek érzek,
Epévé ne váljék,
Kövessen a béke,
Mint jóságos árnyék.
S ha majd jó a halál,
Szóljon hozzám szépen,
S ne a hátán vigyen,
Hanem az ölében.*

(Falu Tamás)

Gyakran volt beteg és gyakran előfordult, hogy a számtalan injekció és kezelés ellenére sem javult az állapota. Elfogadta ezeket a keresztekét és nem úgy fogta fel, hogy Isten megint akadályt gördített az útjába. Nem foglalkozott a holnappal, mindig a mai napra kérte az erőt. Végtelenül hálás volt minden kis javulásért. A kórháztól viszont nagyon félt. Meg is óvta ettől az Úr, csak néhányszor kellett pár napra befeküdni. Otthonunkban, gyerekei, unokái körében halt meg. Halálos ágyán, amikor még tudott beszélni, testvéreimmel sokszor kérdeztük, fáj-e valamije, hogy érzi magát. Nagy nehezen ezt suttogetta: „Ne beszéljetez annyit, imádkozzatok!” Ezek voltak az utolsó szavai, melyek még most is visszhangoznak a fülünkben.

Dédikénk

Kislány koromban velünk lakott a dédi. Emlékszem, sokat bejártunk a szobájába, nagyon örült nekünk, mert már olyan rosszul látott, hogy se kézimunkázni, se olvasni nem tudott. Velünk szívesen beszélgetett, szerette tudni, mi „újság” velünk, vagy hallgatta felolvasásunkat. Ha pedig egyedül volt, egyre csak mondta, mondta a rózsafüzért. Gyakran panaszkolta: „Kedveskéim, én már mást se tudok csinálni, csak imádkozni.” „Mamikám, erre van a legnagyobb szükségünk!” – nyugtatgatta anyukám.

Biztosak vagyunk benne, hogy az egész nagy családunk sokat köszönhet dédike imáinak. És biztosak vagyunk abban is, hogy sok „tehetetlen” öreg néni hordozza/hordozta imáin keresztül a családjának sok gondját, baját, hogy akár hitehagyó gyerekeinek is kegyelmet esdekeljen ki az Égtől.

Rokoni szálak

Szinte minden hívő, jegyeseknek, fiatal házasoknak szánt könyvben, illetve előadásban előkerül az az ismert bibliai sor: „ezért a férfi elhagyja apját, anyját és ketten lesznek egy testté”. Ez így helyes, a szülői háztól elszakadva kell egy új családot alapítanunk. De az évek múlásával (sajátos, egyedi arculatú családunk kialakulásával) – nem csak bennünk – természetesen felmerül az igény, hogy most már aktívan, felelősséggel ápoljuk a szüleinkkel, rokonainkkal való kapcsolatunkat.

A környezetünkben élő családok között vannak, akik nagyon szoros kapcsolatot tartanak fenn szüleikkel, testvéreikkel, míg másoknál az egy városban élő közeli vérrokonok sem tudnak egymásról... Vannak családok,

ahol öröm ezeknek a szálaknak az ápolása, míg más családokat jelentősen megterhel. A tradicionális családi találkozások még több helyen élnek. Vidéken évenként visszatérő alkalmak a szüretetek, disznóvágások...

Mi úgy érezzük, hogy keresztyén elkötelezettségünkhöz hozzátartozik a szüleinkért, rokonainkért való felelősség is. Tudjuk, hogy a mai világ állandóan azt sugallja, hogy az első legyen a fogyasztás és nem az emberi kapcsolatok ápolása. Olyan közösségbe is szívesebben járunk, amelyet mi választunk magunknak. De a közmondás is azt mondja, hogy az ember a házastársát megválogathatja, de a rokonait nem.

Tapasztalatunk alapján nagyon sok szeretetet, támogatást kaphatunk szüleinktől, testvéreinktől, ha még felnőtt fejjel is meg tudjuk velük osztani örömeinket, gondjainkat. A segítség kérése is könnyebb azoktól, akiket mi is jól ismerünk, illetve jól ismernek. Persze ez nem jelenti azt, hogy ne fogadjuk el az ő másságukat. Azt, hogy a hitüket másképp élik meg, hogy az életüket nem teljesen ugyanazon értékek köré rendezik stb. Szeretettel, elfogadással próbálunk rajtuk segíteni. Erre legjobb alkalmak a családi ünnepek. Egy nagyszülő születésnapja, házassági évforduló olyan alkalom, lehet, ahol egy asztalhoz ülhetnek azok, akik talán nem csak távolságban, hanem gondolkodásban is messze eltávolodtak. Családjainkban évente rendszeresen összejön egy-egy ág rokonsága II.-III. unokatestvéri szintekig. Az egyik ágon minden év ad hoc adja a találkozási alkalmait (kerék évfordulók), a másikon az év egy kitüntetett napja ez (május 1.) Ezek az összejöveteleken minden szempontból jelek lehetünk.

foto: Palásfny Imre

A gyakorlatban családunk évenként változó helyen találkozik május elsején. A meghívót a szervező család írja. Mindenki batyus jelleggel hozza az enivalót. Általában ötven körüli a létszám. A család legidősebb tagja szokott köszöntőt mondani. Mivel nálunk szinte 1:1 arányban vannak a reformátusok, katolikusok ezért mindig egy kis ökumené is egyben ezek a találkozások. Egy-egy bibliai vers felolvasása utal arra, hogy mindannyian református lelkész dédapám leszármazottjai vagyunk. A jelenléti ív, a valamilyen okból távolmaradtak leveleinek felolvasása, az elhunytakra való közös gondolás, a generációnkénti fényképezés, a családfa bogozgatása mindig megerősíti az egymáshoz tartozásunkat. Annak ellenére, hogy a jelenlévőknek csak töredékével találkozunk, mindenkit hordhatunk a szívünkben a találkozó közötti időben.

Dolgozni is engedd...!

Anyukám nehézkesen, öregesen totyog le a sarki közértbe bevásárolni. Nem könnyű eljutnia a postára sem levelet feladni. Az ebéd-főzés is hosszabb időt vesz igénybe, mint régen. Gyakran kérlelem, engedje meg, hogy segítsék neki, hogy elvégezzem helyette a nehezebb munkákat. De ő nem engedi: „Kislányom, ne vedd el tőlem a munkát. Ha dologra nem mehetek, hamarosan az ágyba megyek és akkor onnan föl se kelek többet. Én megtartom a munkát, a munka meg megtart engem.”

*77 év a vállamon,
aludni kellene,
de reggelenként vállalom:
felkelek ellene.*

(Kiss Tamás)

Nagyapóka és nagyanyóka

Nagyanyóka:

Hová, háová, nagyapóka?

Nagyapóka:

Ne is kérdje, nagyanyóka.

Nem tudom, mi történt velem,

Minden délben fáj a fejem.

Nagyanyóka:

Óh, óh, szegény nagyapóka,

Látom én ezt már régóta.

Van annak egy esztendeje,

Minden délben fáj a feje.

Nagyapóka:

Igaza van, nagyanyóka,

Éppen egy esztendő óta.

De a séta, hál' Istennek,

Igen jót tesz a fejemnek.

Nagyanyóka:

Nagyapóka, nagyapóka!...

Nagyapóka:

Mért mosolyog, nagyanyóka?

Csudálkozom mosolygásán...

Nagyanyóka:

S én a maga fejfájásán.

Nagyapóka:

Nagyanyóka, nagyanyóka,

Lám, ezt én nem hittem volna!

Máskor, fejem ha megfájult,

Úgy megijedt, majd elájult!

Nagyanyóka:

Igaza van, nagyapóka,

De most nem fél nagyanyóka.

Ismerem a szél járását:

A nagyapó fejfájását.

Fáj a feje, amióta

Lett magából nagyapóka.

S azért van a sétálása,

Hogy az unokáit lássa.

Nagyapóka:

Tudja-e, mit, nagyanyóka?

Nagyanyóka:

Hallom, hallom, nagyapóka.

Nagyapóka:

Jöjjön velem, öreg párom,

Ne csak az én fejem fájjon!

(Benedek Elek)

Használati utasítás anyóshoz, avagy a meny öt parancsolata

1. Ne szűnj meg imádkozni azért, aki életed párjának édesanyja, s aki nek Isten után köszönheted férjedet! Házastársad könnyen szerethető tulajdonságait akár Tőle is tanulhatta vagy örökölhette. A nehezebben szerethetőket szintén, de így legalább akad témád bőven egy jó beszélgetésre Apósoddal...

2. Tartsd szem előtt, hogy a férfiak gyakran választanak édesanyjukhoz hasonló feleséget. Így mielőtt Anyósod gyengéit elemeznéd ki nagy hozzáértéssel mikroszkóp alatt, előbb nézz tükörbe!

3. Nagy valószínűséggel rajtad kívül Anyósod ismeri házastársadat a legmélyrehatóbban és egyben legelfogultabban. Kellő alázattal és figyelemmel kérdezve Őt sok kérdésedre kaphatsz választ házastársadról, sokat tanulhatsz Tőle férjedről, s egyben Anyósod „örök vetélytárs” helyett „örök szakértővé” magasodhat.

4. Sose tekintsd egyenrangú partnerként Anyósodat! Jó esetben tiszteletből, rossz esetben politikából; de mindkét esetben szeretettel! Ne akarj mindent megmagyarázni, de tedd világossá a határokat, melyeken belül szeretettel elfogadsz tanácsokat, megérzéseket, gondolatokat, s melyeken kívül alázattal meghallgatsz, de – ha szükséges – szeretettel elutasítasz...

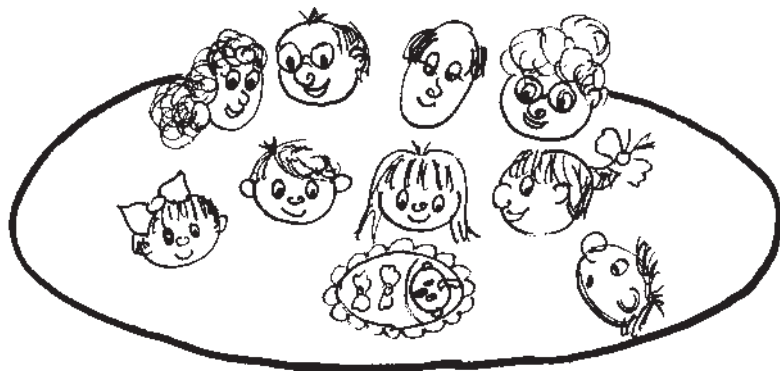
5. Boldogok, akik gyermekeikre tekintve egyikben-másikban felfedezni vélik részben-egészében Anyósukat, mert nem lesz vége áldozat-lehetőségüknek, s így meglátják az Istent! (S egy nap talán férjük reinkarnációját is vejeik, unokáik személyében.)

Szeretettel, megbecsüléssel alátámasztva a legfőbb: alázat, figyelem, ima, ez a három, de közülük legfontosabb, az ima!

Anyós-meny kapcsolat békésen és együtt

Együtt lakom egyik menyemmel kisebb megszakításokkal kb. 11 egy év óta. Kezdetben lakótelepi lakásban, hét év óta ikerházban. Bár másik menyemmel nem lakunk egy fedél alatt, vállalkozásában együttműködöm vele. Istennek és nekik hála, valóban egy báránnyel sem árnyékolta be együttlétünket.

Mindez persze nem megy magától, mint semmi az életben, a békét is naponta csinálni kell, mint pl. a házasságot is. Meg-megbotlunk, de a nehézségek azért vannak, hogy azokat legyőzzük, mint a gátfutó, átugorjuk a lécet, meg gyakran a nem várt vizesárkot is. Ne gondoljatok valami fogcsikorgató erőlködésre, de oda kell figyelni, azaz *csinálni kell*.

Azt tapasztaltam, persze tisztelet a kivételnek, hogy mi, anyák, persze benne jómagam, gyermekeinket saját tulajdonunknak, saját produktumunknak tekintjük. Zömmel „nyakba neveljük” őket, legyen mindig ránk szüksége.

Első talán legfontosabb, hogy tudnánk időben elszakadni, ez a manőver nem egyszerre megy, apránként, de a gyeplőt előbb-utóbb át kell adnunk.

Megszoktuk, hogy 15-20 éven át mi ülünk a bakon, a gyeplő a mi kezünkben van. (Most szinte hallom fiam megjegyzését: „De az ostor is!”) Igen, az is. De nem csak a gyeplőt kell átengednünk, hanem sürgősen le kell szállnunk a bakról és sasszé hátra!

A szülők gyermekeikkel áldottak vagy átkozottak. Döntőképpé kell nevelni gyermekeinket. Olyanokká, akik nagyszívűek, akik meg tudnak állni a saját lábukon, nem gyámoltalan, az otthoni fészekből kiszakadni képtelen elkényeztetett anyámasszony katonák.

Kiskoruktól imádkozunk a leendő házastársukért. S hogy jól döntsenek, nonstop kell a Szentlelket ostromolni.

Az isteni Gondviselésnek hála, és ezért naponta hálát adok, fiaim igen jó feleségeket kaptak, de szüntelen imádkozni kell értük a Szép Szeretet Anyjához, hogy óvja, őrizze szerelmüket, házasságukat. Minden égi pártfógót mozgósítok ez ügyben ma is, hiszen olyan törékeny a szerelem, a házasság, agyonhajszoltak a férjek, a feleségekről hét bőrt húz le a napi feladat, a napi munka, kiégve, kilúgozva találkoznak este, és akkor én, az anya, az anyós tegyek rá még egy lapáttal, kicsinyes, buta, beszűkült megjegyzéseimmel?

A házasság mindenkor megmentendő, óvandó, ez az anya, az anyósok felelőssége is, ezt (ezt is!) számon fogják kérni az utolsó ítéleten tőlünk. A társadalom nem védi a keresztény családokat, a kabaréban is a legjobb poénoknak az anyósvicceket és a szerelmi háromszögeket tartják.

Tennivaló tehát az ima. Ima már most, már ma gyermekeink leendő házastársáért. Fontos még, hogy a gyerekeinket a házasságra neveljük, erről beszéljünk velük, hozzunk fel példákat, őszinte példákat, de ellenpéldákat is. Keressünk már ma olyan családokat, ahol szülőkön kívül a gyerekek is jól érzik magukat, ahol már kiskorukban olyan barátság jöhet létre, ahol tisztos fiú-leány kapcsolat kibontakozhat, sőt leendő párválasztási lehetőségek is adódhatnak. Óvjuk őket, igyekezzünk ízlésüket, igényességüket formálni. Jó lehetőséget teremtenek erre az egyházi kisközösségek, mozgalmak. Erre kellene igen nagy hangsúlyt helyeznünk. A társaság egy bizonyos korban sokszor hatásosabb nevelő, mint a legharmonikusabb, legodafigyelőbb szülő.

Gyermekeim hittanos, templomi énekkaros társaságban ismerték meg egymást. Ez persze semmire sem garancia, hiszen a Sátán teljes mellbedobással munkálkodik közöttünk is.

Sok anyós-meny, anyós-vő viszonyt láttam, ezek tanulságul szolgáltak: mit szabad, mit kell és mit nem szabad tenni. Igyekeztem pontokba szedni:

1. *Első törvénynek* érzem: *Soha ne legyen menyünk a vetélytársunk.*

Minden meny legfőbb rossz tulajdonsága, hogy fiatalabb nálunk. Ez persze megbocsáthatatlan egy vénülő anyós számára. De nemcsak fiatalabbak, hanem szebbek, okosabbak, gyorsabbak, rugalmasabbak, leleményesebbek stb. is. *Vegyük tudomásul, hogy ők más generáció!*

Jó tulajdonságuk viszont, hogy az én drága kis fiaimat választották, elviselik, kibírják, sőt boldoggá teszik (ha azok engedik)! Tudatosítjuk: „Te benne voltál Isten gondolatában az én gyermekemmel.”

2. törvény: *Az anyós-meny viszony nem kártyajáték, itt nem szabad überelni.* Nem szabad mondani, sőt TILOS, hogy „Bezzeg ÉN a Te korodban, egy pánszláv rendszert védtem ki... ÉN a Te korodban...” és itt jön a felsorolás.

Kedvenc rokonom naponta szemére hányja szerencsétlen menyének, hogy ő három műszakban dolgozott, hathetes korától bölcsödébe hurcolta csecsemőjét, és sorban állt stb. nem úgy, mint menyé, aki autóval jár szupermarketbe, meg gyesen van, meg szépen öltözködik, nem beszélve arról, hogy Krétán nyaral. Bezzeg neki legfeljebb a pocsék szakszervezeti beutaló jutott, ami már XY elvtársnak nem kellett.

Ez egyike a főbűnöknek. Lehet mesélni a múlttól, mint történelemtől, de *nem bezzegünk.* Ezt a szót törölni kell szótárunkból, mert a mai anyáknak, mai menyeknek, leendő menyeknek is naponta megvan és meglesz a keresztjük, más, de talán még sokkal nehezebb, mint a Markó utca, vagy a csengőfrász, vagy, hogy nekem soha semmink nem volt... stb. stb.

3. törvény: *A meny is felebarát,* ne hibáit ragozzuk, hanem premier plánban vetítsük ki naponta ezerszer lelkünk falára jó tulajdonságait.

4. törvény: *Ha valami sérelem érne,* vagy valami mégis rosszul esne, akkor azonnal, de azonnal *fohászkodni:* egy Ave Maria biztosan rögvést elveszi a kísértést és segít.

5. törvény: *Együtt érezni vele,* fájalmát akceptálni (szomorkodj a szomorkodóval, keresztényi alapállás!), segíteni (nem azt mondani vagy gondolni, hogy én a te korodban!), fáradtságát elismerni (nem azt mondani, hogy te vajon mit csináltál volna az ÉN helyemben, mikor ÉN...), nagyon örülni az ő sikerének, az ő örömének és nem irigykedni.

6. törvény: *Segíteni a harcban, küzdelmében,* ha öregesen is, imával, meg azzal, hogy vagyok. ÉN, az anyós, igyekezzem a békés hinterlandot őrizni, tehermentesíteni, biztosítani, hogy kettesben lehessenek.

Nem könnyebb az anyós-vő probléma sem, nem szabad a vőt a férjünkhöz, apánkhoz hasonlítani. Németh Lászlótól tudom, leányaink nem egyszeri és megismételhetetlen, nagyszerű királyleányok, így vejeinktől se várjuk el, hogy hercegek, királyok, tudósok, szentek és Alain Delonok legyenek.

Menyeinket jó Urammal első látásra szívünkbe zártuk, ők azok, akiket Urammal kiimádkoztuk, és özvegységem óta különösen fontosak számomra. Azóta is igen béketűrőek, megértőek, nem tapintatlanok és mindent elviselnek, még engem is. Isten áldja meg őket!

A pápára figyelünk

„Az egyháznak szüksége van rátok”

A pápa fölteszi a kérdést: végül is mit jelent az öregség? Bizonyos szempontból a bölcsesség kiváltságos időszaka ez, amely általában a felhalmozott tapasztalat gyümölcse. Az ember ebben a korban is éppúgy megőrzi az Isten képére és hasonlatosságára teremtett mintát és minden egyes kornak megvan a maga szépsége és célja.

A múltban az időseket megbecsülés övezte, manapság azonban sok helyütt megcsappant ez a tisztelet a terjedő hasznossági mentalitás miatt. Sőt, egyre többet emlegetik az eutanáziát a nehéz helyzetek megoldására. A Szentatya levelében kifejtette: helyes perspektívába kell helyezni az élet egészét. Az idősek, akiket az élet tapasztaltabbá és érettebbé tett, nagyobb bölcsességgel szemlélik a földi eseményeket. Az idősek tiszteletének parancsa hármassal jár: az elfogadás, a gondozás és értékeik elismerése.

„Az idősekhez szólva nem feledkezem meg a fiatalokról sem és arra kérem őket, hogy törődjenek velük, a keresztény közösségnek pedig csak jót tehet, ha élvezheti a korban előrehaladottak derűs jelenlétét. Az átlagéletkor meghosszabbodásával egyre több lesz az idős személy és egyre sürgősebbé válik az idős-kultúra kialakítása, amelynek jellemzője az elfogadás, az értékelés, nem pedig a kirekesztés. A legjobb mindig az, ha az idős személy a család kötelékében marad, bár vannak olyan helyzetek, amikor tanácsosabb vagy elkerülhetetlen az idősotthon” – írja a Szentatya.

A pápa hálával és együttérzéssel gondol az időseket gondozó szerzetesekre és szerzetesnőkre, az önkéntesekre, a szolgálatukat befejező püspökökre, papokra és az özvegy férfiakra és nőkre, akik társ nélkül maradtak életük utolsó szakaszában. „Természetesen mi, idősek, egyre többet gondolunk az elmúlásra, és nem könnyű beletörődni, hogy egy napon el kell mennünk. De a hit megvilágítja a halál misztériumát és derűvel tölti el az öregkört, amely nem jelenti egyszerűen csak a pusztulás tétlen várását, hanem a

teljes érettség ígéretes lehetőségét is” – olvasható a pápai levélben. A Szentatya végül dicsérettel és hálával emlékezik meg az időseket felkaroló minden szociális kezdeményezésről, majd személyes hangú vallomással zárja sorait: „Kedves idős testvéreim, azt kívánom, hogy derűs lélekkel éljétek le azokat az esztendőket, amelyeket az Úr mindannyiótoknak elrendelt. Megosztom veletek azokat az érzelmeket, amelyek lelketem eltöltik több mint húszéves péteri szolgálat után, várva a harmadik évezredet. A komrommal járó korlátok ellenére megőriztem az életkedvemem és hálát adok érte az Úrnak. Boldog vagyok, hogy a végsőig szolgálhatom Isten Országát. Ugyanakkor nagy béke tölt el, ha arra a pillanatra gondolok, amikor majd az Úr magához szólít.”

A szenvedés első pillanatban elfogadhatatlan és félelmet kelt. Ám azáltal, hogy Krisztus magára vette fájdalmainkat, meghalt értünk a kereszten, és feltámadt, értelmet adott a szenvedésnek, a reménységet, és az életet állította elénk. A mai világ az erőt és a hatalmat tiszteli, de sokszor nem tud választ adni a lét alapkérdéseire. Éppen ezért fontos az idős emberek küldetése, amely abban áll, mondta szó szerint a pápa, „hogy minden látszaton túl tanúságot tegyetek a maradandó valódi értékekről, amelyek bele vannak írva az emberi szívbe, és amelyeket Isten igéje szavatol. Az emberi élet harmadik korszakának személyeiként különleges módon járulhattok hozzá az élet hiteles kultúrájának fejlődéséhez, tanúsítván, hogy az élet minden pillanata Isten adománya, és az emberi élet minden szakasza sajátos gazdagsággal rendelkezik.

Ti magatok megtapasztalhatjátok, hogy az idő mennyiben kedvez egy elmélyültebb megfontolásnak, és az imádságban az Istennel folytatott párbeszédnek. Korotok érettsége továbbá arra indít titeket, hogy az évek során bennetek felhalmozódott bölcsességet megosszátok a fiatalabbakkal. Az egyház nagy megbecsüléssel és figyelemmel tekint rátok. Az egyháznak szüksége van rátok! De a polgári társadalom is rátok szorul! Használjátok fel a rendelkezésre álló időt és a képességeiteket, amit Istentől kaptatok, azért, hogy másokat segítsetek. Folytassátok továbbra is az Evangélium hirdetését, mint katekéták, mint segítőtársak a liturgiában, mint a keresztyén élet tanúi.”

A mai nappal kezdődik további életem!

Háziszentélyünk születése

Talán nem túlzás, ha azt mondjuk, házasságunk megkötése óta, vagy már előtte is, mély barátságban álltunk a Szűzanyával, és többé-kevésbé rendszeresen imádkoztuk a rózsafüzért. Igazán kedves imádsággá első gyermekünk várása idején vált, amikor is sokat kellett feküdnöm, és „más dolgom nem lévén” – mivel ugye nem volt még gyermekünk, aki folytonos törődést igényelt volna –, sokat imádkoztam. (Talán ezért van, hogy nagylányunk számára a rózsafüzér igen kedves imádság, s ő mindig ragaszkodik az esti közös tizedhez.) 7 éve voltunk először Óbudaváron és nagy öröm volt számunkra, hogy a „Schönstatt” a Szűzanyát annyira tiszteli és szereti, hogy nevelőjének tartja és mindig az Ő segítségére, közbenjárására számít. Ahogy a háziszentély lehetőségéről tudomást szereztem, mindjárt nagyon vágytam rá, de férjem – talán éppen azért, mert úgy gondolta, hogy „hiszen a Szűzanya úgyszólván az első perctől kezdve mindig velünk van” – nem érezte olyan fontosnak. Hamar hazahoztunk egy képet és „berendeztem” egy szentélyt, de „hivatalosan” nem szenteltük föl.

Aztán teltek az évek, jártunk nyaranta családnapokra és mindig új erőt kaptunk. 2002 nyarán aztán immár közösen elhatároztuk, hogy mégiscsak szeretnénk a Szűzanyát ünnepélyesen meghívni otthonunkba. De nagyon föl akartunk rá készülni, ezért újra csak telt-múlt az idő, megint eltelt egy év, mert mindig „közbejött” valami. Mígnem Tilmann atya 2003 nyarán első találkozásunk és beszélgetésünk alkalmával kijelentette: „Hiszen Önöknek már van háziszentélyük!” Mire a férjem: „Nem ugyanezt mondtam én is?”

Na, jó. De azért én ebbe nem nyugodtam bele teljesen, mert szeretem mindennek megadni a módját. Szóval, törtem a fejemet az időpontra.

A kahlenbergi zarándoklaton, aminek középpontjában a szentély állt, és ami nagyon szép alkalom volt, beugrott: Kentenich atya október 18-án kötötte meg a szeretetszövetséget a Szűzanyával Schönstattban 1914-ben. Idén október 12., vasárnap, az eljegyzési évfordulónk. Persze szép lenne,

ha 2004-ben lenne, mert az szép kerek évforduló, de csak nem fogunk ezért még egy évet várni?! Ráadásul szeptember elején erre a napra tűztük ki a csoporttalálkozót, mert nem volt jó semmilyen másik időpont.

Na, akkor nyomban meg is hívtuk Róbertet és Ritát, és E. Istvánt és Cilit, akiktől igen sokat tanultunk, s akiknek sokat köszönhetünk, hiszen Ők kísérték egy éven át újdonsült családcsoportunkat. Mindketten megígérték, hogy eljönnek. És még a családcsoport is. Tilmann atya sajnos abban az időpontban nem ért rá, de megígérte, hogy lélekben velünk lesz. Már csak papot kellett találni, mert szerettünk volna otthon szentmisét ünnepelni. Ez nem volt túl egyszerű, de a Szűzanya ismét segített, és küldött nekünk egy olyan atyát, aki jól meg tudta érteni és át tudta érezni a schönstatti eszmét.

Úgyhogy 2003. október 12-én délben szentmisére gyűltünk össze barátainkkal otthonunkban, hogy ünnepélyesen meghívjuk házukba a Szűzanyát. Szép ünnepünk volt, és hogy a Szűzanya valóban elfogadta meghívásunkat, talán bizonyítja, hogy mostanában az esti imák kicsit szebbek, és hogy „dőlnek” a kisebb-nagyobb nehézségek. Úgy veszem észre, hogy férjem szeret elüldögélni a háziszentélyben, és talán a gyerekek is megérezték a Szűzanya jelenlétét. Néha kerül valami a korszóba. Számomra nagyszerű élmény. Eddig is éreztük jelenlétét, de most már biztosak lehetünk benne. A gyerekeknevelésben is nagy segítség. Sokkal természetesebben emlegetjük vagy kérdezzük meg: „Vajon tetszik-e ez a Szűzanyának? Hogyan szerezhetnénk Neki örömet? Adjuk Neki az áldozatainkat!”

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz húséget”

(József Attila)

A lustaság ellenszere

Házaspárként arra törekszünk, hogy kiegyensúlyozott, erős családot építsünk. Ez adhat életünknek egy stabil keretet, mely megtarthat bennünket és gyermekeinket a Jóisten útján. Naponta tapasztaljuk azonban, hogy számtalan körülmény gördít akadályt családunk erősítésének útjába. Ezek egyike a lakásunkban időről időre csúcsosodó rendetlenség, melynek oka a lustaságunk.

Az időbeli rendszeresség mellett környezetünk rendje is megfelelő keretet ad hétköznapijainknak. Ezzel szemben a rendetlenség nyomaszt, megterheli a család életét. A látványa kellemetlen, rossz hangulatot vált ki, és állandó bosszúság forrása, hogyha nem találjuk dolgainkat, vagy éppen nem férünk hozzájuk.

A rendetlenség oka nem külső gátló tényező, hanem a bennünk rejlő, lélektani alapon a főbűnök közé sorolt lustaság. Egyrészt lusták vagyunk a dolgokat használat után helyükre visszarakni, vagy az elromlott dolgokat megjavítani, másrészt – ha már nincs minden a helyén – ameddig csak lehet, halogatjuk a rendrakás feladatát.

Mindezek felismeréséhez Tilmann atya egyik írása, majd hamarosan a Családakadémián a munkáról hallott előadás vezetett minket. Végignéztünk otthonunkon ilyen szemmel, és megállapítottuk, hogy bizony mind-egyik helyiségre ráférne egy alapos rendrakás. Különösen az alagsorban alakult ki jó nagy „rumli” az évek során, ahová ugye általában csak mi megyünk le, és ahol a fölösleges, elromlott vagy kinőtt holmikat „csak úgy” ott lehet hagyni.

A munkáról szóló előadás után elhatároztuk, hogy nekifogunk a rendrakásnak. Természetesen a nappaliban akartuk a munkát kezdeni – hiszen leg-

inkább ott szoktuk leültetni a vendégeket – és, hogy biztosra menjünk, annak is csak egy kis részét, nevezetesen a dolgozó-sarkot vettük célba, hogy végre adott könyvekhez és iratokhoz hozzáférjünk. Úgy éreztük, hogy ez a jóféltelet megmozgat, kedvünk van hozzá. Reméltük, hogy ilyen kis lépésekben sorra tudjuk venni a házat, és a végén az egész lakásban rend lesz.

Nem sokkal ezután a Jóisten ismét üzent. Hajnalban vízcso bogásra ébredtünk, melynek forrása a szuterénban elrepedt bekötőcső volt. Egybefüggő 20 cm magas víz árasztotta el az egész szintet, beborítva, eláztatva mindent, ami a földön és az alsó polcokon volt. A gyors kármentés sem volt egyszerű. Mindenki ötletére szükség volt, hogy kitaláljuk a víz feltakarításának módját. Ez már a rumli miatt sem volt egyszerű. Gyerek és felnőtt egyaránt szépen végezte a maga, erejéhez és életkorához mért feladatát, így pár óra múlva már gumicsizma nélkül is közlekedhettünk. S ami a legszebb volt, nem lett rosszkedvünk. A munka közben sorba tudtuk venni mindazt, amiért hálát adhattunk: milyen jó, hogy a szuterénban, és nem a padlószőnyeges lakásban áll a víz; hogy most repedt el a cső és nem egy héttel korábban, mikor éppen nem voltunk otthon; hogy nincs már odakint mínusz 15 fok, mint pár hete stb. Ezek a gondolatok derűsebbé tették a munkát, jó hangulatot hoztak, gyorsan, flottul haladt a munka.

A nehezét csak eztán mértük fel. Ahhoz hogy ne dohosodjon és penészedjen meg minden, valamennyi helyiséget ki kell pakolni, kiszárítani, minden darabot kézbe venni, letörölni, ez több hét délutáni munkája. S ahogy átláttuk a helyzetet, nagy döntést hoztunk: még több időt rászánva nagy lomtalanításba és meszelésbe is kezdtünk. Sokszor nehéz volt a napi feladatok után közös elhatározásunk megvalósulásán dolgozni. Ki-kimaradtak napok is, hisz várni kellett a száradásra, vagy mást kellett csinálnunk, de aztán folytattuk. A hajtóerő éppen a közös döntés volt, melybe a gyerekeket is bevontuk.

A Jóisten üzenetével tehát új feladatokra hívott bennünket: egy azonnali, nem halasztható munkát küldött, mely jóval nagyobb volt, mint amit eredetileg elterveztünk. Nem lehetett halogatni és apránként végezni, hanem egész szabadidőnket igénybe vevő, kitartást igénylő feladat volt.

Azzal, hogy – ha némi kényszer hatására is, de – a nagyobb munkába fogtunk bele, új megtapasztalásokra is szert tettünk, és sok gyakorlati hásszonnal is járt.

– Mindenekelőtt nagy élmény volt, hogy számíthattunk a gyerekek munkájára is a nehézség idején. Ezzel megteremtődött a közös munka örömeinek lehetősége.

– A közös munka során együtt tudunk dönteni arról, hogy az évek óta őrzött lomok közül melyiktől tudunk megszabadulni – és bizony elég sok ilyen volt.

– Ezáltal sokkal több tárolóhelyünk lett a még hasznos dolgok számára.

– A továbbiakban könnyebb a rendet megőrizni, mint egyszer a nagy rumlit rendbe rakni, és egy tiszta, rendes szuterénba szívesebben járunk le, mint korábban (akár takarítani is).

– Megcsináltunk egy olyan munkát, amitől már régóta húzódoztunk, és ez tartós, nagy örömet adott, és lendületet a hasonlóan régóta halogatott feladatokhoz.

– Megtapasztaltuk, hogy azok a teendők, amiket azért halogatunk hosszú ideje, mert túl nehéz és túl nagy feladatnak gondolunk, valójában nem is igényelnek akkora erőfeszítést, mint amekkora örömet és felszabadulást végül is elvégzésük ad.

Igyekszünk azóta tudatosítani magunkban, hogy ha válaszút elé kerülve a nehezebb feladatot választjuk, biztosan nem járunk rosszul, mert megtörténik velünk egy sor olyan pozitív dolog, ami e nélkül nem történne meg.

A lustaságunk a fenti élménytől természetesen nem múlt el, nap mint nap küzdenünk kell vele. Ha mégis sikerül két tennivaló közül a nehezebbet választani, abban nagy szerepe van az itt elmondott megtapasztalásnak.

A lustaság veszélyes. Miért? Mert nem vesszük észre. A többi főbűnnél (büszkeség, fősvényesség, irigység, paráznaság stb.) teszünk valami rosszat, ami látható. Viszont ha valaki lusta, akkor nem tesz semmit. Nagy nyugalmat sugároz. Egy ilyen bolond korban, mint a miénk, ez egész kellemes.

A lustaság egyik megnyilvánulása, hogy a szükségesnél többet készülődünk egy feladathoz. Problémáznunk, túlkomplikáljuk, halogatjuk. A készülődés sokszor jóval több időt vesz igénybe, mint maga a munka. A lustaság nagyon erős, sok érvet hoz elő.

Hogyan kezeljük? Először megvizsgáljuk, hol térek ki egy tennivaló, elől. Mi az, amit régóta magam előtt tolok? Aztán „belenyúlunk a tüskékbe”. Ez nagyon veszélyes, de legtöbbször életben maradunk. Ha két tennivaló közül kell választani, akkor azt csináljuk, ami a kellemetlenebb. Ha megcsináljuk azt, amitől mindig húzódoztunk, nagy öröm keletkezik a szívünkben. Mondhatjuk a Szűzanyának: „Érted teszem.”

(Tilman atya alapján)

Egymásra találtunk

Hogyan ismerkedtetek meg?

Feleség: Egerszalókon, a nyári, minden évben megrendezett ötnapos lelkigyakorlaton (Kerényi Lajos atya vezeti) ismerkedtünk össze. Beszégettünk párszor, és én nagyon szerettem volna találkozni az anyukájával(!). Akkoriban foglalkoztatott a kérdés: lehet-e egy figyelmetlen, türelmetlen, kapkodós, felületes, vihogó lánynak sok gyereke?! (Ugyanis férjemék 12-en testvérek.) Két hét múlva találkoztunk újra, az Ifjúsági Vezetőképző (Hajszoló) táborában. Itt már nem fogytunk ki a szóból, már nem csak az anyukája érdekelt. A tábor vége felé már izgultam, mi lesz velünk... Leégett a búcsú-tábortűz is, milyen romantikus lett volna, ha...! De semmi... Már buszra szálltunk. Mielőtt megérkeztünk megkérdezte, mit csinálok két hét múlva hétvégén... Aztán meglátogattott, többször is. Majd én is meglátogattam. Aztán megint ő, és megint én.

Készültetek-e megismerkedésetek előtt a párválasztásra?

Feleség: Társas lény voltam, serdülőkoromtól folyamatosan volt „jelöltem”, a kornak éppen megfelelő mélységben. Igaz, pont férjem előtt volt egy év szünet. Ezt használtam fel önmagam építésére (lelkivezető, lelkigyakorlatok, tanulás, közösségi élet).

Férj: Imádkoztam és sóvárogtam a leendő feleségemért. Nyitott szemmel és szívvel jártam. Naplót írtam. Szigorú lelkivezetőm volt. Ha udvaroltam, nem akartam hódítani, hanem természetesen önmagamot adtam.

Milyen tudatos és tudattalan indokok alapján választottatok társat?

Feleség: Sok olyan tulajdonság volt, amivel kötelezően rendelkeznie kellett a rám pályázónak. Például legyen minimum keresztény, természetbarát, gyerekkedvelő, nemdohányzó. Aztán voltak olyan tulajdonságok, amik jó, ha vannak: olvasás, tanár (hogyan nyáron ne kelljen dolgoznia), vidámság... Nekem most is sokat jelent az ő (lelkileg) egészséges családi háttere az én beteges (válással, élettársi kapcsolattal, titkolózással terhelt) családom mellett.

Hogyan éltétek meg a jegyességet?

Feleség: Egy évig hetente, kéthetente ingáztunk Budapest és Sopron között. Ebben az időben 1-2-3 napokat töltöttünk együtt. Ilyenkor én férjeméknél laktam a lányok szobájában (nekik nagy lakásuk van), ha ő jött hozzám, akkor egy barátomnál aludt. Mivel ritkán és hosszabb időtartamra találkoztunk, igyekeztünk tudatosan megszervezni a programokat. Ha ha-

nyagok voltunk, és nem fordítottunk elég figyelmet erre, akkor ezt megérettük, mert nem volt olyan tartalmas és építő a hétvége. Mindig elmentünk az éppen aktuális közösségi összejövetelre, koncertekre mentünk, kirándultunk, rokonokat látogattunk, beszélgettünk.

Férj: Aztán egy évig voltunk jegyesek, ekkor már mindketten Budapesten laktunk, így szinte naponta találkoztunk. Közösségbe jártunk, kétféle jegyesoktatásra (magán és csoportos), imádkoztunk minden találkozá-sunkkor. Egész más volt, hogy már egy városban éltünk. A jegyesség alatt egymás hétköznapijait ismertük meg. Ez nem ugyanaz, mint az ünnepnek számító hétvégi együttlétek! A frissen mosott haj, a szép ruha, a vidámság már nem mindennapos. Létezik zsíros haj, melegítőruha és fáradt, kimerült kedv is. Kérdés volt, hogy így is működik-e a dolog. Nem éltünk „rózsaszín ködben”, reálisan láttuk gyarlóságainkat is. A fő kérdésekben teljesen egyetérttünk.

Feleség: Azért én féltém a házasságtól. Ilyenkor az esküből egy mondat jutott mindig eszembe: „...Isten rendelése szerint...”. Nekem nagyon sokat jelent, hogy megtaláltam: miért megyek hozzá feleségül?

Mitől féltél?

Feleség: Mert általában félek az új helyzetektől. Például a gyerekek érkezésénél is aggódtam, jó anyuka leszek-e? És nem volt előttem jó példa sem. A házasságról kétféle kép élt bennem: az egyik a saját környezetemben látott sikertelen házasságok (ilyet nem szerettem volna), a másik pedig a tökéletes házasság (ilyen meg nem létezik).

Hogyan éltétek meg a testiséget, a másik vonzását?

Férj: Számunkra nem létezett más alternatíva. Ebben a döntésben csak nyereséget láttunk. Így nem kellett különösebb energiát fektetnünk az óvintézkedésekbe. Igyekeztünk úgy kifejezni a szerelmünket, hogy ne kelljen szégyenkeznünk semmi miatt. „A lelki kapcsolatnak kell megelőznie a testit. A testi összekapcsolódás pecsét a szerződésre. A szerződést előtte kell kitölteni. Milyen az a szerződés, amin csak pecsét van, a szöveg pedig hiányzik?” (Házastársam lelkievezetője mondta.) Fontos lehet még a jegyesség időtartama: biztos nehezebb 20 évig jegyesként egymás mellett lenni és kibírni, mint kevesebb ideig. Nekünk ez az egy év bevált.

Miért nem létezett más alternatíva, hiszen a tisztaság megőrzése sok fiatal számára nem is alternatíva? És miért volt olyan fontos ez számokra a „beteg” családi háttér és az ebből jövő minta ellenére?

Feleség: Bennem ez a kérdés kb. 13 éves koromban merült fel. A döntésem megszületése, és az, hogy meg is tartottam, 4 pilléren nyugszik. Az, hogy melyik megtartó erő fontosabb, mindig más volt, az élethelyzettől függően. És minden mindennel összefügg. Ha bármelyik hiányzott volna, nehezebb, vagy lehetetlen lett volna így élni.

1. A hit, a Jóisten kívánsága: ha az Isten szeret engem, akkor a javamat akarja. Nem kíván tőlem lehetlent, hülyeséget, felesleges dolgot. Nem „szórakozásból” kéri az áldozataimat. Ez nem csupán bűn, meg üdvösség kérdése. Persze, ciki meggyónni ilyesmit, de attól még üdvözülhetek, ha szeretkezem a házasság előtt. De biztos, hogy hosszútávon és szívem mélyén is boldogít? A hit nem úgy működik, hogy egy kicsit hiszek, aztán kiválogatom a parancsokból, ami nekem tetszik. Pl. vizsga előtt hiszek és imádkozom. De ha már áldozatot kell hoznom, már nem olyan fontos az Isten?!

Imádkozni kell, hogy az értelmi döntés szerint érjünk célba!

2. A racionalitás, a tények: Észérvekkel is beláttam, hogy vannak előnyei a tisztaság megőrzésének. Például ha esetleg más lesz a férjem, kínos lehet hasonlítani. Mondják, hogy ki kell próbálni, összeillünk-e. Bocsánat, de két másnemű, egészséges ember (nem elefántról és egérről van szó!) esetében mi az, ami nem illik össze? Fizikailag nem lehet megoldhatatlan probléma, a lelki összehangolódás pedig a szereteten múlik.

Vagy azt is mondják, nincs még önálló lakásunk, nem tudunk összeházassodni! Persze, nem árt, ha van egzisztencia. De ha nincs helyileg hol házasságban élni, akkor hol van hely úgymond házaseletet élni? Nem vágyunk titkos szobákra vagy kölcsönlakásokra, sem arra, hogy csendben kelljen maradni valaki miatt. Valahogy rossz szájízünk lesz az ilyesmitől.

Az érvek és ellenérvek sora folytatható. Nem találtunk olyan érvet, ami megcáfolhatatlanul a házasság előtti szex mellett szól.

3. A jó példa és/vagy a megtartó közösség: Kisközösségbe tartoztam és egy értékrendünk volt. Ha kellett, támogattuk egymást ebben a nehéz kérdésben is. Tehát nem csak én voltam különleges, hanem többen összefogtunk. Így védve voltam a külvilág támadásai ellen. Jó példákat a közvetlen környezetemben nem nagyon láttam. De távolabbról ismertem boldog családokat, akikről tudtam, hogy fontos számukra a tisztaság és a hűség. Különböző lelkigyakorlatokon, táborokban pedig láttam és hallottam, hogy működik a dolog. Nem voltak ezek a párok vagy családok tökéletesek, de soha nem hallottam, hogy boldogtalanok lennének. A házasság előtti tiszta-

ságot még senki nem bánta meg, az ellenkezőjéről viszont nem egy esetben hallottam. És nem csak a „teherbeesés” jelent problémát.

4. És végül nem árt, ha van mindehhez egy partner is. Ha olyan fiú került volna utamba, aki nem így szeretne volna, valószínű tudtam volna hideg fejjel gyorsan szakítani. (Nem volt ilyen, azért a feltételes mód). Mivel a jelöltek is egy bizonyos körből származhattak, ez általában nem is volt kérdés köztünk. Így pedig már „csak” hűség, odafigyelés, ima, szeretet kérdése.

A mézeshetek után az összecsiszolódás okozott-e nehézséget?

Férj: Nem volt túl sok időnk, mert rögtön elleptek minket a gyerekek. A legfontosabbak: értékrendünk, hitünk állandó és ugyanaz. Az apró dolgokban való összecsiszolódás, például: „Hol a lyukas zoknim?!”, még mindig tart. Majd szólunk, ha vége...

Mi segíthet ma a fiataloknak, hogy megtalálják az „igazit”?

Férj: Imádság már most. Nyitott szemmel és szívvel járni. Azonos értékrendűekkel való barátkozás. A párválasztás a fiatalnak elsődrendű állapotbeli kötelessége. Ezen rengeteget kell dolgozni, ha egyedül van még, akkor önmagán, ha van jelölt, akkor pedig együtt a kapcsolatért. Mindig növekedni kell, egy pillanatra sem szabad megállni. Ezen a munkán múlik majd a házasság is.

Könyvek, melyeket olvasásra ajánlunk: Morlin Imre – Dr. Fejes Mária: Jegyesekkel beszélgetünk (a szentségi házasságról, a testi egység nagyon szép szentségi vonatkozásai) és Varga Péter: Spilhózni (evilági fiataloknak, önismerettől a házasságig, néhol kissé nyers, de poénos és célba találó, jópofa szöveg).

Otthonra találtunk

Harmadik gyermekünk születése után kinőttük kis lakásunkat és építkezésbe fogtunk. Új, tágas társasházi lakásunkba tavaly augusztusban – az eredeti határidő után egy évvel, néhány költözködés viszontagságait magunk mögött hagyva – érkeztünk.

Akkor a víz és villany már be volt vezetve, ám a gáz különböző okok miatt még mindig késett.

Teljesen bizonytalan volt, hogy télre itt maradhatunk-e a három kis gyerekekkel, vagy újabb albérlet után kell néznünk. A költözéssel járó rendetlenségben még igazán a háziszentélyünk helyét sem tudtuk meghatározni új

otthonunkban. A régi kis lakásban egy sarokpolc volt berendezve a Szűzanyának, de itt egyik sarokba sem illett ez a kis polc. A Mária-kép így a hálószobánk könyvespolcára került.

Itt imádkoztunk és igyekeztünk a szívünket nehezítő bizonytalanságot feljárnani a kegyelmi tőkébe.

Ez segített abban bennünket, hogy Istenben bízva tölthettük el ezt az időszakot. Nagy erőt adott az is nekünk, hogy tudtuk, más házaspárok is imádkoznak értünk.

Közben tervezgettük a lakás többi berendezését, és a beszélgetések során úgy gondoltuk, talán a nappaliban kellene kialakítanunk a háziszentélyt.

Egyik nap azonban a férjem teljesen váratlanul hazahozott egy fenyőfából készült polcot és azt mondta, ebből lesz a háziszentély.

Én nehezteltem kissé rá, hiszen a nappaliban fehér szekrény sor van, így oda ez a polc egyáltalán nem illett. Ezt ő is belátta és félretette, hogy majd máshová jó lesz.

Közben már hidegebb lett az idő és hőszugárzókkal fűtöttünk. Elérkezett férjem születésnapja, november 13-a, és a születésnap ajándéka az volt a Szűzanyától, hogy lett fűtésünk! Egyszer olvastam az Oázisban, hogy Máriának egy család hálából vett egy csokor virágot. A mi szívünk is tele volt hálával és örömmel, így másnap egy csokor virággal tértünk haza a bevásárlásból.

A virágot a könyvespolcra tettük a Mária-képhez és kicsit imádkoztunk. Imádság közben azt éreztem, hogy itt a hálószobánkban sokkal jobb helyen lenne a háziszentély, mert itt el lehet csendesedni, míg a nappaliban mindig zajlik az élet.

Hirtelen minden érthető lett:

– A hálószoba egyik fala még üres (oda eredetileg egy beépített szekrényt terveztünk), ez megfelelő hely lenne.

– A hálószobabútorunk fenyőfából készült, tehát a férjem nem véletlenül hozta a fenyőpolcot.

– Mint házaspár, így lehetünk legtöbbit együtt a háziszentélyben, hiszen ez a szoba a miénk.

Mikor elmondtam, a férjem is úgy érezte, talán ez tetszene a Szűzanyának is. Így a nehézségek után számunkra igazán értékes lett az új otthonunk.

Köszönjük a Szűzanyának, hogy az építkezés során is megtapasztaltuk közelségét és az Isten gondviselő szeretetét.

Egy csoport életéből

Harmadik éve járunk a csoportunkba. Másik két házaspárral együtt csatlakoztunk a már több éves múltra visszatekintő „kemény maghoz”, amely három házaspárt jelent. A mi életünkben sok gyümölcsöt hozott az, amit havonta hazaviszünk.

A csoport úgy működik, ahogy az a „nagy könyvben meg van írva”, így tanultuk a Családakadémián is. (Ott hallottunk ugyanis a családcsoportok céljáról, működéséről. Ezek az információk segítettek hozzá, hogy akkor meghozzuk a nehéz döntést egy másik felnőtt, politizálás-nosztalgiazós közösséggel kapcsolatban.)

A vezető házaspár nagy szeretettel vesz mindenkit körül. Lehet érezni, hogy imákkal, áldozatokkal szépen előkészítik a találkozóinkat. Az együttléte egy hétköznap este imával indítjuk, általában egy tized rózsafüzért szoktunk elmondani egymás szándékaiért. Hol tapasztaltátok meg az elmúlt hónapban a Jóisten jelenlétét? – teszik fel a vezetők az első körkérdést minden alkalommal. Erre persze mindenki szívesen, de önmérséklettel válaszol, kisebb-nagyobb kitérőkkel.

Mi nagyon élvezzük a szabadságot, hogy csak arról számolunk be, ami a nyilvánosságra tarthat. Semmit sem kell, csak szabad! Ezután egy házaspár ismerteti a múlt hónapban kijelölt, és mindenki által elolvasott szakaszt a füzetből. Hozzáfüzi a maga által gyűjtött életpéldákat, észrevételeket. Ugyanezt aztán mindenki megteheti.

Bár ilyenkor már este 11 óra körül szokott lenni, valakinek mindig eszébe jut figyelmeztetni a társaságot: „házi feladat!” Erre a házaspárok összesúgnak-búgnak és megállapodnak a következő hónapra kettejük számára valami jófeltételben, valami apró és teljesíthető, a közös lelki előrehaladást, vagy a családot építő feladatban. Ezután pedig ki-ki, ameddig az ereje vagy a gyerekvigyázó ideje engedi, marad és eszi a pogácsát, süteményt, ami a találkozókat izesíti.

Nekünk nagy segítség ez a havi impulzus a hétköznapi életben és a heti esteken, amikor a férjemmel kicsoportozunk. Az ott elhangzottak, szempontok, gondolatok az egyik lendítő erő, a másik a résztvevő házaspárok életpéldája. Mi, a legfiatalabbként sokat tanulunk ezektől a hiteles, mély, jóra törekvő nagycsaládoktól. Nehéz helyzetekben eszembe jut a másik sokkal nagyobb terhe, az asszonytárs derűs helytállása, és máris könnyebb összeszedni magam.

Hálát adok Istennek azokért, akiket társul adott mellénk és a kísérő házaspárért, akik imáikkal támogatnak és példájukkal vezetnek minket.

GYEREKNÖVELDE

TERMÉSZETSZERETET, EMBERSZERETET, ISTENSZERETET

*„Ha a jövő évről akarsz gondoskodni, vess magot;
ha egy évtizeddel számolsz, ültess fát!
Ha terved egy életre szól, embert nevelj!”*

A kínai bölcs mondása úgy figyelmeztet az „embert nevelő” munka felelősségére, hogy a legegyszerűbb és legismertebb képpel, a magot vető és fát ültető ember képével hozza kapcsolatba. Így talán a természetről való gondoskodás, az embertársainkra való odafigyelést is jelentheti.

Mi is igyekszünk természeti környezetünkről gondoskodni: pl. öntözünk növényeinket, etetjük télen a madarakat stb.

A természet megszerettetése a gyermek beszédre tanításával kezdődik. Ahogy a kicsi „látni tanul”, a jó anya nemcsak megnevezi pl. a katicabogarat, hanem azt is elmondja, hogy „Szállj el, szállj el, katicabogárka!” A katicabogár, a csiga, a kakas, a nyuszi, a gólya, a Nap, az eső így válik a magyar nép ősi mondókáival érzelmileg is fontossá a gyermek számára. A környezethez való pozitív érzelmi viszony kialakítása, a növény és állatfajok tisztelete, megbecsülése, a szülőföld, a lakóhely, az itt élő emberek megismerése és szeretete vezetheti gyermekünket oda, hogy megértse, mi a hazaszeretet, mi a magyarságtudat.

„Aki szereti a szépet, az életet szereti. Aki gyermekkorában megtanult látni..., az sok-sok év múlva, ha rosszkedvűen vagy bánattal sújtottan jár az úton, meglátja a zöld fűben a sárga kankalin ragyogását vagy a fecske röptének eleganciáját, és máris szebbnek látja a világot” – írja Hermann Alice a „Művészetre nevelés a családban” c. könyvében.

Ugyanerre hívja fel a figyelmünket Wass Albert az Erdők könyvében. Hiába jött le Isten angyala, hogy megszépítse az erdőt, hiába „kacagtak a fák, a virágok és rétek..., hiába daloltak a madarak, ...suttogtak a fák, és hiába mesélte legszebb meséit a forrás: az ember nem látott meg és nem hallott meg semmit. Fejszét fogott, levágott egy fát és el-

ment vele. Szíve nem nyílt meg egyetlen pillanatra se. Rontó ember volt.” Fejét lehajtva, száraz rözsét gyűjtve „vakon és süketen haladt a maga útján” a gyűjtő ember. Az angyalok mindkettejüket megsiratták. A látó ember „meghallotta sírni az erdőt. Meglátta a virágokat. A fákat. Meghallotta a csermelyt. És halkán mondta: Istenem, milyen szép...” „Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj és lábujjhegyen... Haladj bátran, egyre mélyebben az erdők közé..., az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket ember számára megteremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és a békeséget... Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó emberek és a gyűjtő emberek közé, és hiába gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békesség van a homlokodon: csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok Tisztásán jártál.”

A természet szépségeire való rácsodálkozás mellett meg kell tanítanunk gyermekeinket arra is, hogy felelősek vagyunk környezetünkért. „Csak a lányomainkat hagyjuk ott és csak az emlékeinket vigyük magunkkal...” Erre kér bennünket az erdő fohásza is:

*Vándor, aki elhaladsz mellettem, ne emelj rám kezet!
Én vagyok a tűzhelyed melege
hideg téli éjszakákon, én vagyok
tornácod barátságos fedele,
melynek árnyékába menekülsz a tűző nap elől,
s gyümölcsem oltja szomjadat.*

*Én vagyok a gerenda, mely házadat
tartja, én vagyok az asztalod lapja,
én vagyok az ágy, melyben fekszel,
a deszka, melyből csónakodat építed.*

*Én vagyok házad ajtaja,
bölcsőd fája, koporsód fedele.
Vándor, ki elmégy mellettem,
hallgasd kérésem: ne bánts!*

Lányaink most már egymást figyelmeztetik, hogy ne tapossanak rá véletlenül sem a kertünk lépcsőin sütkérező suszterbogarakra.

A közös családi kirándulások nemcsak „szép élményt”, az összetartozás élményét adják gyermekeinknek, hanem a megkezdett fel nem adására, kitartásra is nevelik őket.

Az évszakok változásai, amikor új és új gyönyörűséges csodákat varázsol elénk a természet, atomnyi méretű mohalevél vagy hópihe csillagalakzata vagy az emberi ésszel felfoghatatlan naprendszer tökéletes működése valóban igazi csoda, mely a hit nélküli embereket is elgondolkodtathatja. Magát európa-polgárnak valló, hitét nem gyakorló építész ismerősünk azt mondta, hogy sokszor találkozik ő a Teremtővel, amikor pl. a kölcsönkapott mikroszkóp alá tette az ideiglenes fogságra ítélt lepke szárnyát és szabályos zsindeletű alakzatban találta rajta a rákerült virágport. Vagy ugyanilyen megdöbbenéssel fogadhatták a repülőgép-tervezők a kezdetek kezdetén a felfedezést, amikor rájöttek, hogy a szitakötő szárnya négyötödénél lévő dudor azt a célt szolgálja, hogy súlyánál fogva nem rezeg a szárny repülés közben.

„A cserkész szereti a természetet, jó az állatokhoz és kíméli a növényeket.” A mi családunkban apáink, nagyapáink példáját követve a cserkészletben kerestük és találtuk meg a valláserkölcsi alapokon nyugvó, önnevelő, önfegyelemre, bajtársias lelkületre, természet és hazaszeretetre nevelő közösséget.

A kettesben töltött öt nap a Júliai Alpok tiszta levegőjén, a lekaszált, rendben tartott legelők, házak, utak, szép szlovén tájak után nagy kontrasztként éltük meg a határátlépést kis hazánkba, a nagy gazt útjainkat szegélyezve és a telkeken a gondozatlan házakat, falvakat, szemetet az út mentén, városainkban, parkjainkban.

Ezeregyszáz éve Európa közepén miért vezett ki népünkől a rend, a tisztaság, az ápoltság és környezet utáni vágy?

Amikor városaink, falvaink környékét elárasztja a szemét és a hulladék, a természetet „átalakító” ember elpusztítja a holnapját, akkor próbáljunk gyermekeink számára olyan közösségeket keresni, ahol a természetszeretet, az emberszeretet és az istenszeretet alapérték a közösségi szellem húzó, megtartó ereje segítségünkre lehet nekünk szülőknek mai, kihívásokkal és kísértésekkel teli világunkban.

*Ó, tanuld ismerni a dicső természetet,
Hol még ragyog, mi az emberrel elveszett.
Hol a szív megered, és meggyógyul a kebel,
Érzés és gondolat a menny felé emel.*

(Tomba Mihály)

Utólagos hozzászólás

Nagyon megérintett az előző szám Gyereknövelde rovatában olvasott történet, mely egy kisleányról szól, aki tiltás ellenére csokit evett. Éppen akkor dörgött az ég, és anyukája megijesztette: „A Jóisten látta, hogy rosszkodsz, azért dörgött az ég.”

Fiatal felnőtt koromban egy időre én is eltávolodtam Istentől, mert nem tudtam elviselni egy olyan „ezerszemű lényt”, aki megszállottan bűnre vadászik. Ezt a képet kaptam én is otthonról. Nietzsche szemléletesen fejezi ki ezt a gondolatot *Imígyen szóla Zarathustra* c. művében: „Ő mindig látott engem: ilyen tanún bosszút akartam állni... Az Istennek, aki mindent lát, aki az embert is látja, nos, ennek az Istennek meg kell halnia! Az ember nem tűri, hogy egy ilyen tanú éljen.” Sokan pontosan ezért fordulnak el Istentől. Inkább „megölik”, vagyis azt mondják és hitetik el magukkal, hogy nincs! És milyen sokan vannak, akik ennek ellenére mégis Istennel, Mikulással, Jézuskával ijesztgetik a gyerekeket, megmosolyogva őket.

Filmajánló

II. rész

Az előző részt azzal fejeztük be, hogy a művészfilmekről az az általános nézet, hogy unalmasak, míg néhány amerikai filmben másfél óra alatt öt életre is sok esemény zsúfolódik.

A filmművészetnek is vannak klasszikusai, de ezek mögött nem állnak tökéletes érdekcsoportok, így a reklámokban hiába keressük a nevüket. Hogy ki Antonioni, Fellini, Bergman, Tarkovszkij, Kieszlowszki, vagy a magyarok közül Szóts István, Bódy Gábor, Huszárik Zoltán, Enyedi Ildikó, sajnos egyre kevesebben tudják. Néha azért egy-egy filmklub műsorán, vagy a Duna televízióban éjfél körül láthatjuk filmjeiket. És hogy ezek a zsenik a mai életre is adtak nekünk megoldásokat, az kifejezetten veszélyes, mert ez egyáltalán nem illeszkedik bele a mai kialakult életstílusba.

Persze bonyolítja a kérdést, hogy Beethoven *Für Elise* c. műve korántsem olyan nagy horderejű, mint a IX. szimfónia, vagyis a filmrendezőknek is vannak kevésbé értékes filmjei és igazi nagy alkotásai. Ezért jó, ha egy rendezőtől több filmet megnézünk, hogy megismerhessük gondolkodásmódját, jelképrendszerét, az őt foglalkoztató kérdések egészét.

Persze, az amerikai filmek közül sem mind kidobandó szemét. Születtek ott is igazán nívós alkotások. A probléma a film iparaggá változásában van. Normális esetben egy film alkotója a rendező. Ő választja ki a témát, tárgyal a forgatókönyvíróval, választja ki a szereplőket, zeneszerzőt, ő forgatja le a filmet és végzi el az utómunkálatokat, például a nagyon fontos vágást. Ehelyett Hollywoodban a producer, aki a pénzét adja a filmhez, a „főnök”. Már a színészek kiválogatásánál is fő szempont, hogy legyenek „sztárok”, akik miatt a nézők bemennek a moziba. A forgatás után kiveszik a rendező kezéből a filmet, és a producer saját szempontjai szerint fejezi be azt. Ha megnézzük az igazán jó amerikai filmek sorát, láthatjuk, hogy azok mind olyan alkotások, ahol a rendezőnek döntő befolyása volt végig a film elkészültében.

Amerikában is vannak nagy rendezők. Elég, ha Chaplin, Frank Capra, John Cassavetes, Sidney Lumet, Jim Jarmusch, Sidney Pollack, vagy Hal Harley nevét említjük. Hogy kik ők és hogy a nagy szemétáradatból hogyan tudjuk kiszűrni alkotásaikat, ezzel foglalkozunk a következő számban.

Nincs boruk! Van boruk!

(Imaszándékok:

kérjük családjainknak
a kánai menyegző csodáját!)
*Írjátok meg, ha nehéz helyzetben
vagytok, hogy tudjuk hordozni egy-
más. Lehet névvel, de név nélkül
is. Ha megköszönni valótok van,
itt azt is megtehetitek.*

– Könyörgünk, add vissza egészen és egészségesen a beteg édesanyákat a családjuknak.

– Segítsd és áldd meg a Csányi családot!

– Imádkozunk Antallné Editkéért is, akinél most állapították meg, hogy veserákja van. 15 éve már meggyógyult egyszer ebből, de most újból itt a baj. 5 gyermekük van, a legkisebb 10 éves.

– Kérünk, segítsd T.-t, hogy negyedik műtétjét jól elviselje, s mielőbb munkát találjon!

– Hogy legyenek gyermekek ott, ahol már régóta várják érkezé-

süket. A megfogant életek pedig szépen fejlődjenek és boldog szülést a családoknak.

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának! Köszönjük, hogy Balits István jó munkahelyet talált.

– Köszönjük a már elkészült házakat, és kérünk, segítsd meg az otthonot teremtő családokat.

– Segíts, hogy legyen elég kegyelmi, szellemi, kétkezi és anyagi tőkénk, hogy a Schönstatt-kápolnánkat felépíthessük. Köszönjük, hogy megkaptuk az építési engedélyt!

– A Szűzanya tudjon még több otthonba költözni, hogy „szent családtagokat és szent családbirodalmat formáljon”.

– Családcsoportjaink gyümölcsözően működjenek, az ott kapott indíttatásokat a házaspárok a mindennapokban életre tudják váltani.

– Legyen elegendő előadó, vezető házaspár és gyerekfoglalkoztató a 2004. évi 12 családnapi hétre. Köszönjük, hogy sok család igent mondott a meghívásra.

– A családszövetségbe meghívottak hallják meg és kövessék a halk indíttatást is.

– Háromszor Csodálatos Gu-banckiolódnk, kérünk, Te rendezd el a kis és nagy családjainkban, a környezetünkben és a közösségünkben esetleg előforduló kusza, rendetlen, összegabalyodott szálakat.

Főzőcske

Mottó: A főzés szent cselekmény:

a táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szeretteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Töltött krumpli

- személyenként 2 db krumpli
- 8 krumplihoz:
- 10 dkg reszelt sajt
- 2 dl tejföl
- 20 dkg sonka/párizsi (aprítva)
- fokhagyma vagy
finomra vágott újhagyma
- só vagy bors

A héjában jó félig főtt burgonyát meghámozzuk, félbevágjuk, belsejét óvatosan kikaparjuk (legegyszerűbb karalábévájával). A

tejfölt a többi hozzávalóval elkeverjük. A tűzálló táltra fektetett burgonyákat púposra töltjük, mellé szórjuk, amit kivájtunk belőle. 180 fokban sütőben 15-20 percig sütjük. (Ha nincs időnk, nem muszáj meghámozni a krumplit – héja ropogósra sül, az angolok így eszik – és elég a krumplit félbevágni, szorosan egymás mellé tenni és ráhalmozni a töltelék.)

Zabpelyhes süti

- 8 dkg őrölt dió vagy mandula
- 12 és fél dkg lágy margarin
- 15 dkg kristálycukor
- 1 egész tojás
- 1 csomag vaníliás cukor
- 8 dkg (teljes kiőrlésű) liszt
- 10 dkg zabpehely
- fahéj

Az egészet összekeverjük. Kikent vagy sütőpapírral bélelt tepsi-be kis halmocskákat rakunk, de lehet egyenletesen elteríteni is a tepsi alján, és sütés után késsel szeletelni. Forró sütőben (200 fokon) sütjük. Ünnepeyes alkalomra olvasztott keserű csokoládéba márthatjuk az egyik felét.

Jó sütést és jó étvágyat kívánunk!

Elnézést kérünk, az előző számban a túrósfánk receptjébe hiba csúszott: a dl helyett pohár lett. Tehát a hozzávalók helyesen: 50 dkg túró, 4 dl tejföl, 6 egész tojás, 50 dkg finomliszt, 4 lapos teáskanál sütőpor, csipet só.

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

*„Áldás legyen kisfiadon,
Áldás legyen rajtad,
Legyen néktek boldogság és
Öröm ez a magzat!*

*Aranyozza napjaitok,
Nevelgesse nagyra
Csöndben alvó kicsi testét
Anyja óvó karja.”*

Szeplőtelen fogantatás ünnepén vonakodás nélkül földi küldetésének teljesítésére indult legújabb kis prófétánk, JÓNÁS. Hálás szívvel tudatjuk: Szabó Bálint, Anna és a „nagyok”: Jakab, Sámuel.

A Jóisten iránti köszönettel és hálával értesítünk benneteket, hogy 2004. január 17-én megszületett kislányunk, RITA. Imáitokat kérjük az 1480 grammos kisbabánk egészséges növekedéséért.

Gyarmati Laci+Aranka és Lackó Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Kétéves kisfiunk azt játszotta, hogy ő egy erős, hős vitéz, aki kis műanyag kardjával legyőzi a sárkányt. Hogy legyen mit „lekasza-bolni”, kockából építettem neki tornyot, ami a sárkányt jelképezte, közben azt mondtam:

– No, te sárkány, most adunk neked!

Mire a kisfiunk:

– Sárkány, mit kérsz, enni vagy inni...?

Áron a napköziben sehogy sem akarja az ebédet megenni. A nevelő próbálja rábeszélni:

– Te szereted a borsófőzeléket, ugye?

– Te szereted a pörköltet is, ugye?

Mire a kisfiú válaszol:

– Én anyát szeretem!!

Elsőosztályos kisfiunk jön ha-za az iskolából.

– Na, hogy telt a napod, kisfi-am?

– Jól telt anya, de egyszer sírtam.

– Miért?

– Mert nem találtam a tisztasági betétemet. (Csomagomat akart mondani, de hát a tévéreklámok megtették a hatásukat!)

Negyedik osztályos gyermekünk fekete pontot kapott, mert nem írta meg a leckét. Büntetésből este nem nézhette meg kedvelt vetélkedőműsorát, a *Legyen Ön is milliomos-t*. Mikor elérkezett a műsorkezdés ideje, könyörögni kezdett:

– Anya, miért szabsz ki ilyen nagy büntetést?! Ez nekem most pont olyan, mintha te egy napig nem mosogathatnál...

Egy kedves idős házaspárt látogattunk meg családjukkal. Az idő gyorsan eltelt. Ők indítványozták, hogy vacsorázzunk náluk. Mi a férjemmel tiltakoztunk: Nem, nem, már indulnunk kell haza a gyerekeket lefektetni. A bácsi rábeszélően mondta:

– A feleségem annyi csirkét süttött, megromlik, ha most nem eszszük meg.

Mire a gyerekeink: – Tessék talán a részünket becsomagolni, aztán hazavisszük.

Kislányunk így énekelte a pápai himnuszt: „Hol Szent Péter sírba tévedt...”

– Apa, mégý bocizni? – kérdezte 2 éves kisfiúnk.

– Micsoda!? Bocizni!?

– Bocizni! – mondta határozottan ő.

– Ja, focizni?!

– Igen. Bocizni. Mégý?

– Hát persze!

Első osztályos gyermekünkől megkérdezte a hittanár, melyik a szentmisében az a rész, amit a legjobban szeret. Ő azt felelte: „Amikor énekeljük, hogy uzsonna a magaságban, mert mindig elképzelem, milyen finomakat lehetnek, pl. habos kakaót meg mazsolás kalácsot.”

Nagypénteken ovis kisfiúkkal a templomi keresztút után beszélgettünk:

– Tudod, ez egy nagyon szomorú nap, mert sok évvel ezelőtt ezen a napon halt meg Jézus. Emlékszel, tavaly is voltunk keresztúton.

– Emlékszem – válaszolja kisfiúnk szomorúan.

– De ne búsulj, harmadnapra feltámadt! – folytatom én.

– Emlékszem – derül fel az arca –, a múltkor is a pap bácsi feltámasztotta.

Kisfiúnk hatalmasat esett a köves úton. Nagyon sírt, mert ömlött a vér a térdéből. Miután bekötöttem, azt mondtam neki:

– Ne sírj, kicsim, a Jóisten hamarosan meggyógyítja!

Erre ő még jobban sír:

– De én inkább itt akarok maradni, nem akarok olyan magasba menni Hozzá!

Hívom a családokat

Kedves Schönstatti Családjaim!

Ti, mint elkötelezett, erős, apostoli családok életetekkel tanúságot tesztek hivatásotok értelméről, értékéről. Bízom benne, hogy szép és felelősségteljes munkátokhoz segítséget nyújthat legutóbbi levellem, melyet szeretettel ajánlok a figyelmetekbe:

Bíró László, a MKPK családreferens püspöke

A sokféle nyomasztó statisztika mintha azt sugallná, hogy a család és a házasság válságban van. Vitatkozunk arról, hogy az „Európa Ház” felelősének elismeréssel kell-e adózniuk Európa keresztény gyökerei előtt. Annyi azonban bizonyos, hogy az „Európa Ház” csak akkor lesz a népek otthonává, ha azt a keresztény családok teszik otthonossá, szeretetben megélt hitükkel, reményükkel. *A szeretet otthon kezdődik*, mondja a közmondás.

A család az első evangelizációs csapat, figyelmeztet Szentatyánk, Európa újraevangelizálásában is a családoké a vezető szerep. Mint családpüspök, arra hívlak benneteket, hogy a jövőtől való bénító félelemmel szembeszögülve éljük meg családjainkban a keresztény örökséget, gyűjtsük közösségbe az embereket, mutassuk meg nekik az élet és a remény útját. Vegyük komolyan hivatásunkat, a szentségi házasságban élő keresztény családok hivatását.

Az előttünk álló esztendőben tűzzük ki célul, hogy életünk egy-egy területén hónapról hónapra felragyogtatjuk családjainkban, családcsoportjainkban az Evangéliumot. Ne várjunk, amíg a politikusok rámutatnak a keresztény értékekre, amíg e világ magatartása megváltozik, fogjunk hozzá mi, azonnal! Alakítsuk mi magunk életünket Európának azon a kis részén, ahol élünk a keresztény értékek szerint, akkor is, ha környezetünk nem így tesz. Higgyünk abban, hogy a jó is lehet „ragályos”, a hamisítatlan, valódi értékek is lehetnek vonzóak. Minden hónapban az ünnepek, események kínálják a célt. Fedezzétek fel a kincseket, az ajándékokat, amelyek osztályrészetekké váltak, tudatosítsátok, hogy mit kaptatok, és törekedjetez arra, hogy életetek adott területén megéljétek az Evangéliumot, kereszténységeket. Szeretném, ha a hónap utolsó vasárnapján átbeszélgetnétek a családban és közösségeitekben, hogyan is sikerült. S várom, hogy örömeiteket megosszátok egymással, a többi családdal, közösséggel.

Külön a szívetekre bízom az elvált és új polgári házasságot kötött barátaitokat, és a gyermeküket egyedül nevelő szülőket, ismerőseiteket is. Ők sincsenek kizárva a közösségből, sőt arra hivatottak, hogy vegyenek részt a közösség életében és törekedjenek az evangéliumi igényesség szellemében gyarapodni. Az Egyház nem hallgatja el az ilyen házások helyzetének objektív, morális rendetlenségét s annak a szentségi életre vonatkozó következményeit sem, mégis meg akarja mutatni anyai közelségét, s ezt elsősorban rajtatok keresztül tudja megtenni (vö. EE 93).

JANUÁR 1-jén Mária istenanyaságát ünnepeljük. Ez alkalmat ad arra, hogy újra felfedezzük *az anya és gyermeke közötti szeretetkapcsolat* forrását, Isten megelőző szeretetét. Tudatosítsuk, hogy ez a kapcsolat nem befejezett, munkálkodjunk rajta, éljük meg, ezzel váljunk a kihűlő kapcsolatok világában a szeretet jelévé.

FEBRUÁR a farsang, a bálók időszaka. Éljük meg a *keresztény életörömet* a táncban, a bálókön, az ünnepi szórakozásban, és használjuk fel ezeket az alkalmakat az emberi kapcsolatok építéséhez, a generációk közötti összhang megteremtéséhez. Ne feledjük, akkor is Krisztushoz tartozunk, amikor szórakozunk, táncolunk, multságokon veszünk részt.

MÁRCIUS a nagyböjt ideje. A böjt idegen a fogyasztásra, az élet örömeinek habzsolására beállított világunkban. Emelkedjünk felül a jóléti-fogyasztói társadalom szemléletmódján, amely a fejlődést csak az anyagi javakban való haladásban látja. Használjuk fel a böjtöt arra, hogy önfegyelmel, mások javára történő lemondással *javítsunk a magunk és családunk életminőségén*. Tudatosan törekedjünk arra, hogy böjtölésünk a teljes ember kibontakozását szolgálja, segítsük a rászorulókat a böjttel megtakarított javakkal.

ÁPRILISBAN van Húsvét, megváltásunk ünnepe. Minden vasárnap az Úr napja, számunkra nem csupán törvény biztosította heti pihenőnap, hanem az Egyház és a család egyház életének középpontja. *Tegyük a vasárnapot a családi élet megjelenítőjévé* azzal is, hogy szívesen időzünk az ünnepi asztal körül, ahol gondját-örömét mindenki megosztja, és a másikért szorgoskodik.

MÁJUS a szerelem, a természet újjáéledésének hónapja. A keresztény ember szerelmét nem tekinti önző szükségletei és vágyai eszközének, hanem szerelmes szeretetével újra meg újra felfedezi a másik gazdagságát, személyének teljességét az adás és elfogadás kölcsönös örömeiben. *Fedezzük fel* a családunkat megalapozó szerelem szépségét, éljük meg újra és újra *az igazi szerelmet mindenben a másik javát keresve*.

JÚNIUSBAN folynak a vizsgák, sok család központi problémája a gyerekek sikeres vizsgája. *Az élet próbatételei* is vizsgák. A megpróbáltatásokban való helytállásunkkal, a küzdeni tudásunkkal, mások támogatásával nehéz helyzetükben adjunk példát. Törekedjünk a belső békére a mindennapokban jelentkező apró testi-lelki megpróbáltatások idején is.

JÚLIUS a nyári szabadság, a családi együttlét ideje. Lehetőség új tájakkal, városokkal, emberekkel való találkozásra, tőlünk távolabb élő rokonok, barátok, ismerősök meglátogatására. *Tanuljunk egymástól, keressük mindenben az értéket.* Fedezzük fel, hogy a sok szépség mind Isten teremtménye, az emberek pedig mind Isten képmására teremtettek.

AUGUSZTUSBAN Nagyboldogasszony és Szent István király ünnepe alkalmat ad arra, hogy a családban, család-közösségünkben tudatosítsuk magyar és keresztény gyökereinket. *Adjunk hálát ezért az örökségért és vegyünk észre hogy a körülöttünk élő népeknek is sok értékes nemzeti és keresztény hagyománya van.* Előítéletmentesen közeledjünk más nemzetekhez, keressük velük a kapcsolatot. A világot gyengeségeivel és értékeivel, sőt kihívásaival együtt fogadjuk el, ne botránkozzunk és meneküljünk, ne váljunk közömbössé, és ne zárkózzunk magunkba, hiszen polgárai vagyunk ennek a világnak is. Keresztény testvériségünk tudatában érdeklődjünk más nemzetek iránt, figyeljük a világ eseményeit.

SZEPTEMBERBEN új tanév, új évad kezdődik. Sok család a gyerekek iskolakezdésével van elfoglalva. *A keresztény szülők nagy felelősséget hordoznak,* ők az élet továbbadói, a gyermekek nevelői. Tudatosítsuk, hogy a gyermek elsődleges nevelője a szülő, az iskola e feladatában segíti. Alakítsunk ki együttműködést a pedagógusokkal, nyíltan vállalva a keresztény értékrendet és nevelési elveket.

OKTÓBER nekünk magyaroknak a forradalmak és a megtorlások hónapja (október 6. és október 23.) Most szabadok vagyunk, de tudunk-e élni szabadságunkkal? Tegyük vizsgálat tárgyává azt, hogy milyen helyet foglal el mindennapi életünkben a rádió, a televízió, a sajtó. Alakítsuk úgy a napi időbeosztást, hogy az értékes műsorok, programok, olvasnivalók a család minden tagjához eljuthassanak, az értéktelenek pedig ne fejthessék ki romboló hatásukat. Törekedjünk arra, hogy a család minden tagja tudja *megkülönböztetni a jót a rossztól,* a nemeset a közönségestől, az értékest a hitványtól.

NOVEMBER az egyházi év vége, az elmúlás, a végső dolgok felé irányítja tekintetünket. Minden családnak, közösségnek vannak öregei és halottai.

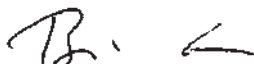
Az istenképmás embernek joga van a méltó élethez a fogantatástól a természetes halálig. Családi körben és közösségeinkben *tudatosítsuk az emberi méltóságot és az élet értékét*. Legyünk a veszélyeztetett élet szószólói.

DECEMBER Karácsony hava. A legtöbb ember az ajándékozással, a karácsonyi bevásárlással van elfoglalva. Isten ajándéknak adja önmagát, fogadjátok be Őt, és ti magatok is *legyetek ajándékká* azok számára, akiknek ajándékot adtok. Ez legyen ajándékotok igazi értéke.

A programmal kapcsolatos tervekről, eseményekről a MAKACS (Magyar Katolikus Családegylet) honlapján (www.katsal.hu) is hírt adunk. Az egyes hónapok programjához további megfontolásokat adunk a minden hónap utolsó vasárnapján megjelenő Új Emberben (januárban a január 4-i számban).

A Szent Család, Jézus, Mária és József oltalmába ajánlom családjainkat és kezdeményezésünket. Kívánom, hogy minél többen kapcsolódjatok bele. Várom beszámolóitokat!

2003. Szent Család vasárnapján

Bíró László

a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke

SCHÖNSTATT-HÍREK

Kentenich-menedzsment szeminárium

Születésnapi ünnepség – Schönstatt auf'm Berg

Az augsburgi egyházmegye Schönstatt-központjában (Schönstatt auf'm Berg/Memhölz) Jézus születésének 2000. évfordulójára 2000 szeptemberében egy „nagy születésnapi ünnepséget” rendeztek, melyen több, mint 2000 vendéget fogadtak. Az ünnepséget azóta minden ősszel megrendezik.

A diplomaterv – Kentenich-menedzsment

Önkéntesekből alakult egy szervezőcsapat, akik előkészítették és lebonyolították ezt a nagy létszámú és tartalmas rendezvényt. A csapat munkáját Christine fogta össze, aki szociálpedagógiai tanulmányokat folytatott és

ebben az időben a memhölzi Schönstatt-központban főiskolai gyakornokként dolgozott. A szervezés során Kantenich atya „szabadság-elméletét” tartották szem előtt. A csoportvezetők (főszervezők) önállóan dönthettek, munkájukba senki sem szólt bele.

A születésnap ünnepségek szervezésekor szerzett tapasztalatokat felhasználva, Kantenich atya életét, elveit és műveit, valamint a modern menedzsment irodalmat tanulmányozva írta meg Christine diplomatervét. Ekkor született meg a Kantenich-menedzsment kifejezés.

A szemináriumot férjével, Erwinnel tartotta, aki csoportvezetőként szintén részt vett az ünnepségek előkészítésében. Az előadásokon munkahelyi tapasztalataik mellett sokat hivatkoztak a születésnap ünnepségekre. Christine és Erwin azt állítják, hogy a profitorientált vállalatra éppúgy igaz, mint egy önkéntesekből álló szervezetre, hogy a szabadság életet fakaszt és kezdeményezéseket indít be. Meglepő volt hallani, hogy Kantenich atya mennyivel megelőzte korát. A mai „világi” menedzsment-irodalomban már ismerősen csengenek az olyan elméletek, amelyek a munkatársaknak adandó szabadságról, az odafigyelésről szólnak, arról, hogy a vezetőnek szolgálni és nem uralkodni kell, de 80 évvel ezelőtt ez nem volt ennyire elterjedt gondolat. Egy-két cím Kantenich atya írásából: „Tekintély és szabadság teremtő feszültségben”, „Szabadságban teljes emberként”.

„A gondolat lángot gyújt” – ez volt az egyik előadás címe. Minél nagyobb szabadságot kap valaki, annál jobban ki tud bontakozni. A hibázás lehetőségének kockázatát vállalni kell, amikor valakire rábízunk valamit. Ha mérlegeléskor bizonytalanok vagyunk, hogy valakinek mekkora szabadságot adhatunk feladata elvégzéséhez, akkor inkább a nagyobb szabadság javára döntünk. Ebben a beszámolóban sokszor fordul elő a „szabadság” szó. Nem kell megijedni, nincs szó a szabadság eltúlzásáról. Azonban az „egészre” való rálátásomat, lelkesedésemet a „nagy célért”, meggyőződésemet nem adhatom ki másnak feladatként.

Kantenich atya gondolkodó emberekkel akart együtt dolgozni, „Bólogató Jánosokkal” nem tudott mit kezdeni. Az együtt dolgozók közt előbb-utóbb kialakuló feszültséget használjuk fel a közös alkotáshoz és ne az elhárításra törekedjünk.

Módszertani ötletek

- *A célok megfogalmazása*

Ma már a vállalatok megfogalmazzák és nyilvánosságra hozzák küldetésüket („mission”) és jövőképüket („vision”). A szakemberek azt javasol-

ják, hogy a dolgozók ismerjék ezeket a célokat, valamint legyen világos számukra az is, hogy ők miként járulnak hozzá a célkitűzések eléréséhez. Gyerekeinknek egy „égből pottyant meséből” ismerős lehet ez a gondolat: „nagyon fontos csavar vagyok”...

A kisebb szervezeteknek, mozgalmaknak is követniük kell „a nagyokat”. Henry Ford, Edison vagy Kantenich atya után mi is „merjünk egy részlet gondolni”... És én mit tehetek ill. tesztek hozzá ahhoz, hogy ez meg is valósuljon?

Ne ijedjünk meg a földhözragadt, realista gondolatoktól. Ezek segítik a nagy terv megálmodóját abban, hogy a valóban helyes irányt megtalálja.

- *Napirend és időkorlát*

A születésnap ünnep csoportvezetői néhány hetenként összegyűltek. A megbeszéléseken a kötetlen bevezető beszélgetés után gyorsan tisztázták a napirendi pontokat, mennyi időt szánnak az egyes pontok megbeszélésére, mi a célja a téma elővezetésének (tájékoztatás, döntés, vélemény). Miután a napirendi pontokat összegyűjtötték, fontossági sorrendet állítottak fel, és ez alapján folytatták a munkát. Tapasztalatuk szerint legfeljebb a rendelkezésre álló idő felét szabad kiosztani...

- *Válassz magadnak munkát...*

A csoportok megbeszélésein apró papírokra írták fel a tennivalókat, a fecniket a falra kitűzték, majd mindenki választott magának munkát. Amit senki sem vállalt el, az ottmaradt a falon...

- *Hírlevél*

A munkában résztvevő valamennyi önkéntest havonta megjelenő körlevélben tájékoztatták. (A 2000-es ünnepség előkészítése háromnegyed évig tartott.)

- *Állandó megújulás*

Az első ünnep jól sikerült. Ennek ellenére minden évben vannak kisebb-nagyobb változtatások, személycserék. Az állandó megújulásra nemcsak lelki értelemben van szükség. Az első évben az ünnepség jelmondatával feliratozott bögréket csináltattak, így a vendégek az emlékeken kívül ezeket is hazavihették. Később a jelmondat ajándék zoknikra is felkerült... Apróságokkal is ébren lehet tartani a lelkesedést, a megvásárolható zoknik és a bögrék színét is változtatják.

foto: Horváth Zsolt

Kentenich-menedzsment és a magyar Schönstatt-mozgalom

Az előadók Bajorországban, az ottani társadalmi háttérben tették meg-állapításaikat. Nekünk egy az egyben csak a kápolnát szabad lemásolnunk, a többi adaptálnunk kell saját viszonyainkra.

Reméljük, hogy a sokéves „lelki alapozás” után elindulnak az építkezések Óbudaváron. Egyre többen ismerkednek meg a mozgalommal, ennyi embert már „máshogy kell mozgatni”, mint a húsz évvel ezelőtti néhány családot. Fontos, hogy tudatosítsuk magunkban, hogy amikor valakinek a munkájához szabadságot adunk, akkor ezzel vállaljuk azt is, hogy a végeredmény nem egészen olyan lesz, mintha mi magunk csináltuk volna. Ez nem mindig megy könnyen...

Az utóbbi hetek körleveleiben olvashattuk, hogy a Családmozgalom változások előtt áll. Úgy érezzük, hogy a levelek írói készek a munka egy részét másokra bízni...

Ha valamit elvállalunk, éljünk az alkotói szabadsággal. Ha pedig úgy látjuk, hogy barátunk máshogy – esetleg rosszabbul – csinálta, mint ahogy mi tettük volna, tegyük fel magunknak a kérdést: mi fontosabb a „nagy egész” szempontjából? Az, hogy a tökéletességet néhány tizedszázalékkal jobban megközelítsük, vagy hogy minél többen dolgozzunk együtt lelkesen és örömmel. További információk: <http://www.geburtsstagsfest2000.de>, <http://www.schoenstatt-memhoelz.de/SeminarKentenich.html>

A Gódány házaspár több magyar püspöknek elküldte az *Oázis Közélet és mi és Szeretjük az egyházat* című számát. A püspök atyák kedves válaszleveleket küldtek és szívesen fogadták az újságokat. Például Dr. Szabó Tamás püspök úrtól a következő levelet kaptuk:

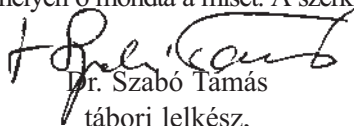
Kedves Róbert és Rita!

Köszönettel nyugtázom a múlt év december 1-jén kelt leveleteket, amelyre sajnos csak most tudok reagálni. Nagyon köszönöm a mellékelt lapokat (Oázis), amelyben értékes gondolatokat és tanácsokat találtam a családi életre, gyermeknevelésre vonatkozóan. Úgy látom, komoly küldetést

tölt be a Mozgalom a magyar katolikus élet és a hívő családi élet kibontakozásában, mindenek előtt példamutatással.

Nagy örömmel készülök a 2004. január 31-i misére, amelyet – remélem – az elmúlt évtől eltérően most meg tudok tartani. (A budapesti regionális találkozóra (www.schoenstatt.hu/bregio.htm), melyen ő mondta a misét. A szerk. megj.)

Szeretettel és áldással:

Dr. Szabó Tamás

tábori lelkész,

a lelkeségi mozgalmak püspökkari referense

Kislánytábor (7-9 éveseknek)

Időpontja: 2004. augusztus 8-13, helye: Epöl.

Kérjük, hogy április végéig jelezzétek részvételi szándékotokat Schumicky Ildikónak a 23/344-231-es telefonszámon.

További szervezők: Megyimórecz Ildikó, Tóth Ági.

Ha úgy érezzük, gazdagodunk ettől az újságtól, miért ne ajándékozhatnánk meg vele másokat is?! Előállítási költsége számonként 300 Ft, egy évre 1200 Ft, melyet a mellékelte csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026), e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Név:

Cím:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

bélyeg
helye

Családok a Családért

Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Imádság helyett

Angyalok járnak körülöttem,
miközben a napsütötte-fénylő
fehér konyhában
az ablakból kinézek,
figyelő bokrok, virágok, fák
vidám üzenetét hallom,
és dagasztom a tésztát.

Ég a gáztűzhely lángja,
rántást keverek,
húst sütök.

Angyalok fogják kezemet.
Isten áldott ajándékával,
emberek áldott munkájával

étel kerül asztalunkra.

Körülüljük
nyolcan vagy tízen,
vagy tizenketten,
vagy még többen,
és áldást mondunk,
és megköszönjük:

„Aki ételt, italt adott,
Annak neve legyen áldott”,

s az angyalok
velünk dicsérik az Urat.

(Bevallom, kicsit fáradt vagyok.)

Csányiné Budaházi Márta

